

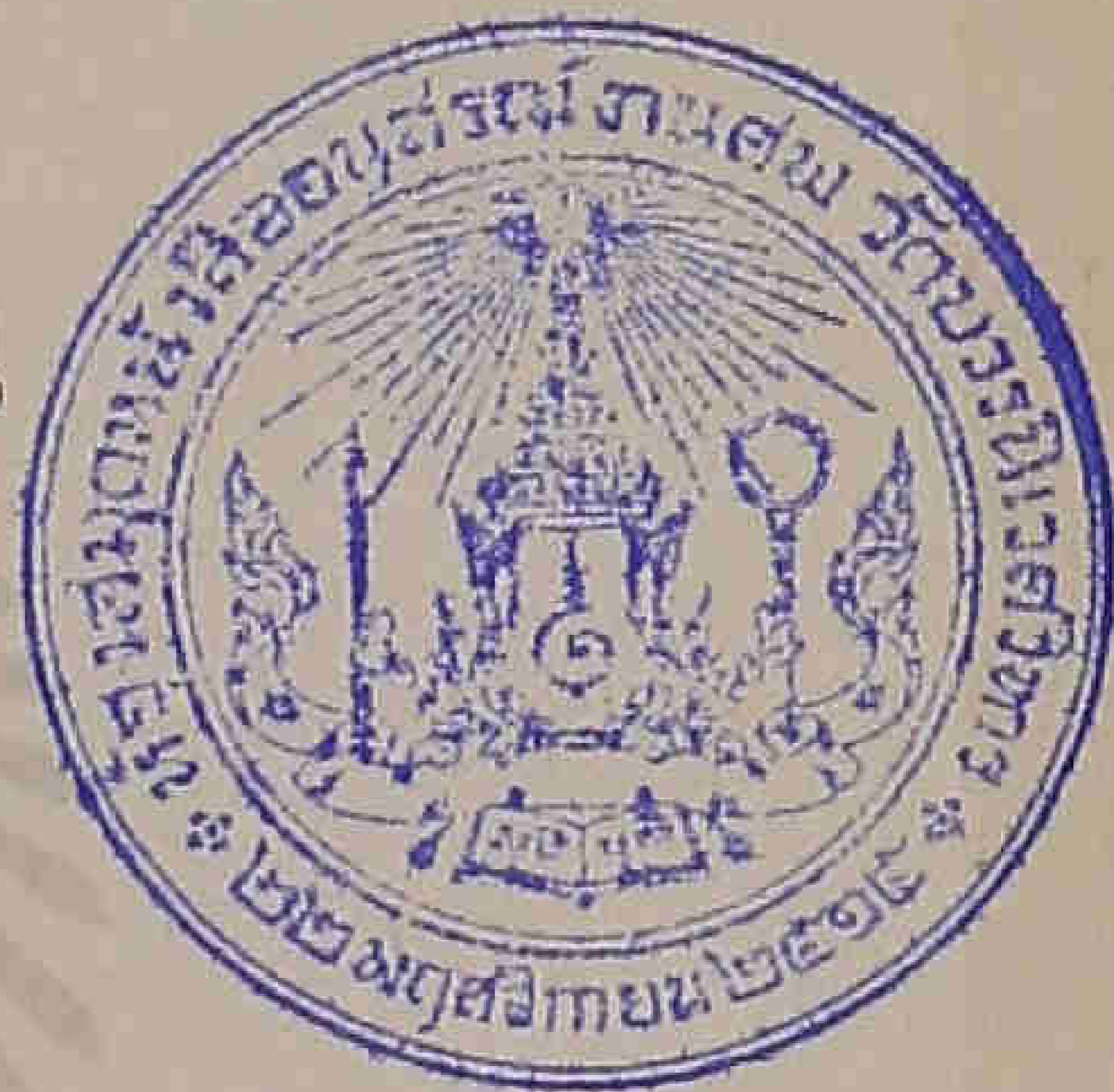
๗ สามก๊กอิน

895.13

๙645๗

๓.2

สามก๊กอิน

พิมพ์แบบบรรณาการ ผนวกกับเรื่องเม่งเฉียว

พงศาวดารจีน แผ่นดินไต้เหมง

ในงานพระราชทานเพลิงศพ

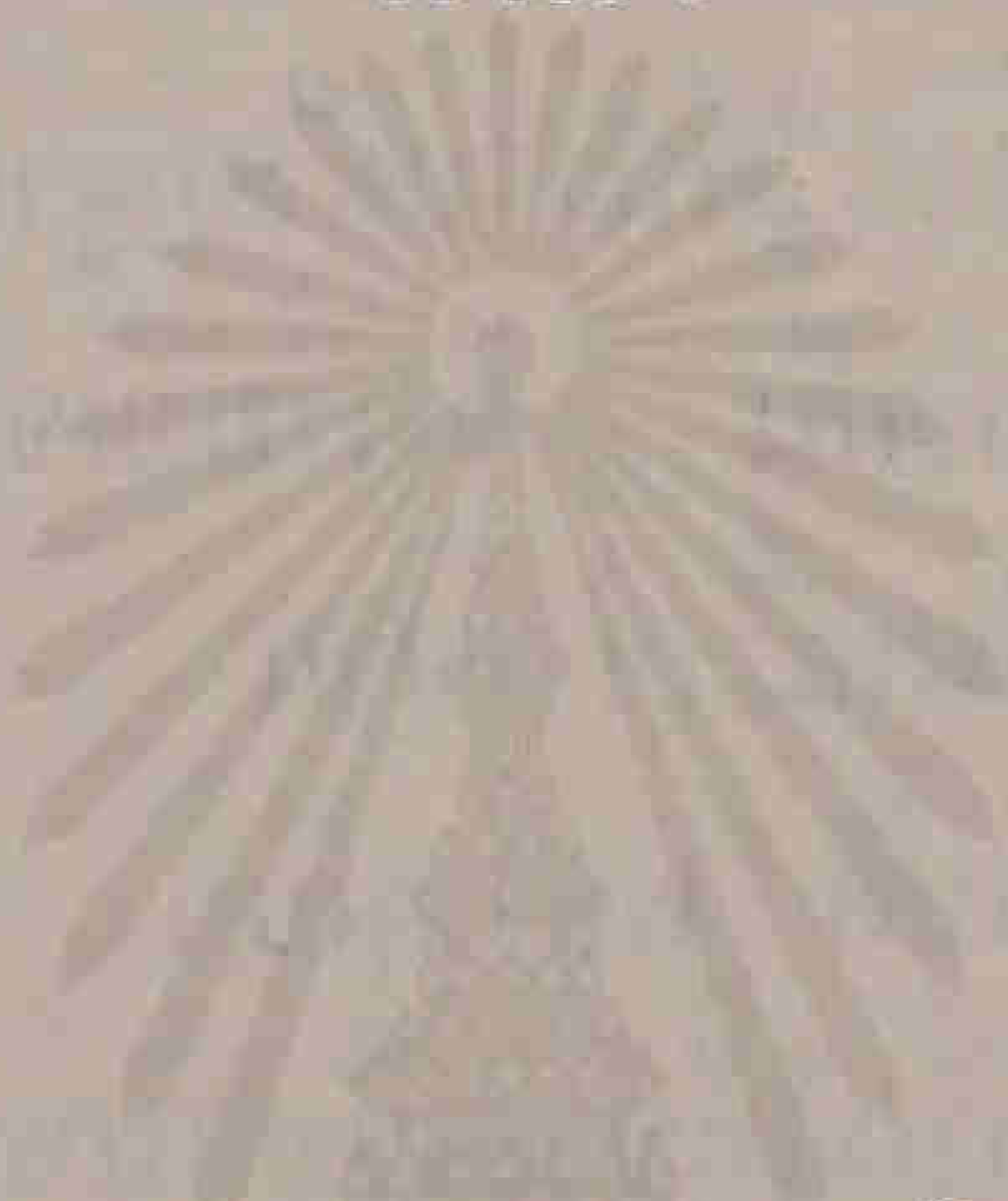
นายชบ มุณีگانนท์ ท.ม.

วิทยาศาสตร์ชุมชนบัณฑิต (กิตติมศักดิ์)

ณ ฌาปนสถานกองทัพอากาศ วัดพระศรีมหาธาตุ

วันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๑๕

คำนำ

เจ้าภาพงานพระราชทานเพลิงศพ คุณชบ มณี-
กานนท์ ได้มอบภาระการจัดหาหนังสือเพื่อพิมพ์เป็น
บรรณาการแต่ท่านผู้มาในงาน โดยเจาะจงขอให้เป็น
เรื่องจีน เพราะผู้วายชนม์ชอบอ่าน ทั้งอยากได้เรื่องที่
ยังไม่เคยพิมพ์แพร่หลาย ขนาดความยาวประมาณ
๔๐๐-๕๐๐ หน้า ได้ตกลงให้พิมพ์เรื่องเม่งเฉียว อัน
เป็นพงศาวดารของจีนตอนสถาปนาราชวงศ์เหม็ง ซึ่ง
มีความยาวพอแก่ความต้องการ

อนึ่ง ได้เคยอ่านเก๊ตพงศาวดารจีนสั้น ๆ
เรื่องหนึ่งชื่อ สามก๊กก่อน ในวารสารวิทยุศึกษา ไม่เคย
พบเห็นว่าได้เคยพิมพ์ในที่แห่งใดมาก่อนเลย เนื้อเรื่อง

มคฺติชวณให้สนใจใครรู้ น่าจะได้จัดพิมพ์เป็นบรรณาการ
อีกเล่มหนึ่ง ซึ่งมั่นใจว่าจะเป็นที่พอใจแก่ผู้ได้อ่าน
และหากผู้ขายขนมจะได้ทราบด้วยญาณวิถิตใด ๆ ก็ดี ก็
คงจะพอใจเช่นเดียวกัน จึงเรียนเจ้าภาพขออนุญาต
พิมพ์เพิ่มเป็นอีกเล่มหนึ่งต่างหาก และได้ไปขอ
ต้นฉบับจากคุณสมบัติ พลายน้อย ผู้จัดทำวารสาร
ฉบับนั้น ทั้งขอร้องให้ช่วยเขียนบทนำให้ด้วย ซึ่ง
คุณสมบัติได้กรุณาเขียนให้ด้วยความเต็มใจ นับเป็น
พระคุณอย่างสูง

หากหนังสือเรื่องเม่งเฉียวและสามก๊กอื่นจะเกิด
คุณประโยชน์แก่ท่านผู้อ่านด้วยประการใด ๆ ก็ดี ขอ
คุณประโยชน์นั้น ๆ จงเป็นอันบังผลประสพแต่ดวง
วิญญาณของคุณชบ มุนิกานนท์ ให้ได้เสวยสุข ใน
สัมปรายภพทุกเมื่อ เทอญ

ช
บ
น สร้อยพิสุทธ

1942

ประวัติ

นายชูป มุนิกานนท์ เกิดเมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน
๒๔๕๕ ที่จังหวัดลำพูน เป็นบุตรคนที่สองของนายช่วย
และนางน้อย มุนิกานนท์ มีพี่น้อง ๓ คน คือ

๑. นายเชิด มุนิกานนท์
๒. นายชูป มุนิกานนท์
๓. นายชอบ มุนิกานนท์ (ถึงแก่กรรม)

เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๔๘๑ ได้สมรสกับนาง-
สาวยิ่งพันธ์ุ สากรบุตร ธิดาพระยาและคุณหญิงพนาบุตร
มีบุตรเพียงคนเดียว คือ นางอรุจฉา รอดประเสริฐ (สมรส
กับนายจรินทร์ รอดประเสริฐ) และปัจจุบันมีหลานชายอายุ
๖ ขวบ หนึ่งคน คือ เด็กชายหฤษณ์ รอดประเสริฐ

การศึกษา เริ่มต้นการศึกษาที่จังหวัดลำพูน ต่อมา
ได้ย้ายเข้าโรงเรียนยุพราชวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่ แล้ว
มาศึกษาต่อที่กรุงเทพฯ จนสำเร็จชั้นมัธยมบริบูรณ์ แผนก
วิทยาศาสตร์ ที่สวนกุหลาบวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๒
แล้วจึงเข้าศึกษาต่อชั้นอุดมศึกษาในคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การทำงาน เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วได้เข้ารับราชการเป็นครั้งแรกในกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๖ และได้ย้ายไปสังกัดกระทรวงกลาโหม เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๗ ต่อมาเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๑ ได้รับตำแหน่งผู้ช่วยเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร และใน พ.ศ. ๒๔๙๒ ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้อำนวยการองค์การสวนยาง ได้ย้ายมาดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง กระทรวงเกษตร ใน พ.ศ. ๒๕๐๘ จนถึงอนิจกรรม นายชูป มุณีگانนท์ ได้ทำประโยชน์แก่ประเทศชาติในสาขาวิชาการเกษตรอยู่มาก จึงได้รับพระราชทานปริญญาวิทยาศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ เมื่อวันที่ ๒๒

กรกฎาคม ๒๕๑๔ และได้รับพระราชทาน ทวีติยาภรณ์
มงกุฎไทย เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๑๔

นอกจากนี้ นายชอุบ ยังเป็นผู้สมัครทูลเกล้าฯ เชื่อมว่า การ
ศึกษาทำคนให้เป็นคน จึงสนใจให้ความสนับสนุนแก่ผู้ที่
ตั้งใจเล่าเรียน แต่ขาดทุนทรัพย์และที่อยู่อาศัย นับตั้งแต่
เริ่มรับราชการจนกระทั่งวาระสุดท้าย นายชอุบ ได้ให้ความ
ช่วยเหลือในเรื่องนี้มาโดยตลอด และเมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์
๒๕๑๓ ได้มอบสวนยางพันธุ์ดีจำนวน ๔๗ ไร่เศษ โดย
จัดตั้งเป็นมูลนิธิ “ชอุบ มุนิกานนท์” เพื่อนำเอาผลประโยชน์
ช่วยเหลือเด็กยากจนของครอบครัวคนทำงาน องค์การสวน
ยาง จึงนับว่าได้บำเพ็ญกุศลทานอันเป็นการให้ความสนับสนุน
ช่วยเหลือตลอดไป

นายชอุบ เป็นผู้ที่มีสุขภาพดี ไม่เคยเจ็บป่วยด้วย
โรคร้ายแรงอย่างใดเลย จนเมื่อเดือนเมษายน ๒๕๑๓ ได้
ไปตรวจเช็คร่างกาย แพทย์เอ็กซเรย์พบว่า มีหินปูนใน
เส้นโลหิตหน้าท้อง แพทย์คอยควบคุมความดันโลหิตมิให้
สูง และสั่งให้ระวังการกระทบกระเทือนหน้าท้อง และอุบัติเหตุ

เหตุต่าง ๆ ซึ่งอาจจะทำให้เกิดอันตรายได้ โดยปกติจะไม่
 มีอาการเจ็บปวดแต่ประการใด จนเมื่อวันจันทร์ที่ ๑๒ มิถุ-
 นายน ๒๕๑๕ ภายหลังจากเลิกงานกลับมาถึงบ้านแล้ว บ่น
 ว่าครันตัวคล้ายจะเป็นไข้ พอตกก็มีอาการเจ็บปวดบริเวณ
 หน้าท้อง และได้ทวีความเจ็บปวดยิ่งขึ้นโดยรวดเร็ว แม้
 ยาระงับความปวดก็ช่วยบรรเทาไม่ได้ ในวันอังคารที่ ๑๓
 ได้เข้าทำการผ่าตัดที่โรงพยาบาลรามาริบัติ แต่ก็สุดวิสัย
 ที่แพทย์จะช่วยให้ นายชอุบฯ จึงได้ถึงแก่กรรมเมื่อวันพุธที่
 ๑๔ มิถุนายน ๒๕๑๕ เวลา ๑๕ นาฬิกาเศษ กำหนดอายุ
 ได้ ๕๙ ปี กับ ๗ เดือน

บทนำ

ท่านที่เคยอ่านหนังสือชาดกมาแล้ว คงจะระลึก
ได้ว่าในตอนท้ายของเรื่อง มักจะบอกว่าตัวละครใน
เรื่องนั้น ๆ ได้กลับชาติมาเกิดเป็นอะไรต่อไป

อย่างเรื่องทรุจกัณฑ์แพร์หลาย คือมหาเวสสันดร
ชาดกก็มีบอกไว้ว่า ชูชกกลับชาติมาเกิดเป็นพระเทวทัตต์
นางอมิตดากลับชาติมาเกิดเป็นนางจิณฺจมาณวิกา นายพราน
เจตบุตรกลับชาติมาเกิดเป็นพระฉันทะอันเป็นสหชาตกับ
พระพุทธเจ้า เทพยดาและนางเทพธิดาที่เนรมิตเป็นพระเวส
สันดรและพระนางมัทรีเพื่อมาอภิบาลพลอบประโลมสองกุมาร
ในป่า ได้กลับชาติมาเป็นพระมหากัจจายนะและนางวิสาขา
พระนางมัทรีกลับชาติมาเกิดเป็นพระนางยโสธรพิมพา พระชาลี

กลับชาติมาเป็นพระราहुล และกัณหา กลับชาติมาเป็น
พระอุบลวรรณาเถรี เช่นนี้เป็นต้น

การกลับชาติตามเรื่องชาดกเท่าที่ได้อ่านมา มีความ
เห็นว่าผู้ที่กลับชาติมาเกิดใหม่นั้น มีทั้งผู้ที่ตามมาเกิด จอเงวเ
หรือ ใช้เวร และกลับมาเกิดเพื่อประกอบกรรมทำดีเพื่อบรร
ลุ มรรคผลนิพพานต่อไป การจอเงวเก็คือตามมาเกิดด้วย
ความพยายาม หมายถึงคิดปองร้ายต่อไปอีก อย่างชู้ชกมา
เกิดเป็นพระเทวทัตต์เพื่อจะขัดขวางพระพุทธเจ้า นางอมิต
ดา กลับมาเกิดเป็นนางจิณฺจมาณวิกา ก็เพื่อทำลายศรัทธาของ
ชาวบ้านที่มีต่อพระพุทธเจ้า โดยแกล้งทำเป็นท้อง จนเทวดา
ทนดูไม่ได้ต้องแปลงกายเป็นหนู ไปกัดเชือกและผ้าที่ผูกมัด
ทำเป็นท้องให้ขาดหล่นลงมา และในที่สุดทั้งสองคนก็ต้อง
ใช้เวร คือ ใช้บาปที่ก่อขึ้นนั้นด้วยการถูกธรณีสูบ ส่วนผู้ที่
กลับมาเกิดเพื่อประกอบกรรมดี อย่างเช่นพระมหากัจจายนะ
นางวิสาขา พระราहुล พระอุบลวรรณาเถรี เป็นต้น

คติความเชื่อถือในเรื่องกลับชาติมาเกิดนั้นเป็นคติ
ความเชื่อที่มีมาแต่โบราณนานมาก แต่ในส่วนเฉพาะเรื่อง

ชาตกที่ว่ามีการกลับชาติมาเกิดนั้นจะมีความจริงแค่ไหนเพียงใดก็แล้วแต่ความเชื่อถือ การกลับชาติมาใหม่นั้นบางคนก็ระลึกชาติเดิมได้ บางคนก็ระลึกไม่ได้ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงพระราชนิพนธ์ถึงเรื่องนี้ไว้ว่า

“ถ้าจะว่าอีกอย่างหนึ่ง ไปตามทางซึ่งผู้รวบรวมชาตกเชื่อว่าในชาติก่อน ๆ ของพระพุทธเจ้าพระองค์ใดจะได้อุปถัมภ์เป็นตัวละครในนิทานทั้งหลายนี้ ก็อาจจะเป็นได้ เพราะท่านทั้งหลายนั้นเชื่อว่าพระพุทธเจ้าบรรลุมหาวิชาอย่างหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า บุปเพนิวาสนญาณ คือความรู้ให้ระลึกชาติที่เป็นอยู่ก่อน ๆ

การที่เชื่อว่าระลึกชาติได้นี้ ใช้จะมีอยู่แต่ในพระพุทธศาสนาก็หาไม่ เป็นข้อที่เชื่อกันอยู่ในโบราณกาล แม้ในหมู่คนนอกพระพุทธศาสนา จะนำมากล่าวไว้พอเป็นตัวอย่าง ในเรื่องราวของพวกกรีก มีนักปราชญ์ชาตินั้นผู้หนึ่งชื่อปืตกโกรัส เป็นเจ้าลัทธิในวิชาที่ว่าด้วยกรรมตาของรูปธรรมนามธรรม ซึ่งเป็นเหตุเกิดศาสนาต่าง ๆ ขึ้นแต่เป็นคน

เข้าใจวิชาสำหรับคำนวณ เขาเกิดที่เมืองสามส ประเทศ
 กรีก ครั้นยังแยกไปหลายอาณาจักร เมื่อก่อนคริสตศักราช
 ๕๘๒ ปี คือก่อนพุทธปรินิพพาน ๕๐ ปี ได้แก่เวลาย่ำ
 เป็นพุทธกาลในตอนแรก ๆ พระพุทธเจ้าฟังได้ตรัสสัก ๕ ปี
 ล่วงไปแล้ว เทียบสอนความรู้ของตน ในเมืองทั้งหลาย
 แถบประเทศกรีกตงมาเดิม ซึ่งเรียกว่ามกนาครีเซีย (Magna
 Graecia) แลสันนิษฐานตามภูมิศาสตร์โบราณว่าประเทศ
 อิตาลีตอนใต้ เมื่อก่อนคริสตศักราช ๕๒๙ ปี คือหลังพุทธ
 ปรินิพพานราว ๑๓ ปี ทำกาลกิริยาที่เมืองเมตตาปนตุม
 จังหวัดมกนาครีเซียนั่นเอง เมื่อก่อนคริสตศักราช ๕๐๐ ปี
 ถ้วน คือหลังพุทธปรินิพพาน ๔๒ ปี ปีถัดไกรีสผู้นั้นกล่าว
 อ้างว่าตนระลึกชาติได้ คราวหนึ่งก่อนคริสตศักราช
 ๑๓๓๕ ลงมาหา ๑๑๔๙ ปี แต่ที่ลงสันนิษฐานร่วมกันว่า
 ๑๑๘๓ ปี คือก่อนพุทธปรินิพพานราว ๖๔๑ ปี พวกกรีก
 สมทบกันทำสงครามต่อพวกโตรยัน คือชาวเมืองทรอย ใน
 ประเทศทรอต ปลายเขตแผ่นดินเอเซียไมเนอร์ ทางทิศ
 ตะวันตกเฉียงเหนือ ทั่วยสาเหตุคือปารีส ราชบุตรของ

พระเจ้าไปรอมั พระราชาของพวกโทรยันพาเอาพระนาง
 เฮลเลน พระราชมเหสีของพระเจ้าเมเนลาอัส พระราชา
 เมืองสปาร์ตา อีกนัยหนึ่งชื่อเมืองลัซซิคิมินไป พวกกรีก
 ก็หวังจะตามเอาคืนมาให้จงได้ สงครามครั้งนั้นฝ่ายกรีกมี
 พระเจ้าอักกเมมันน พระราชาเมืองไมซีนี และบริเวณอาร์
 โกลิส พระราชาภาดาของพระเจ้าเมเนลาอัสเป็นจอมพล ต่อ
 รบกันอยู่ถึง ๑๐ ปี พวกกรีกจึงมีชัยชนะได้เมืองทรอย แล
 ได้พระนางเฮลเลนคืนมา ในสงครามครั้งนั้นพระเจ้าเมเน-
 ลาอัส ชำนาญทหารพวกโทรยันชื่อ ยูฟอร์บัส ที่เป็นคนมี
 ชื่อเสียงข้างกล้าหาญตาย แล้วเอาโล่ของเขาถวายไว้ ณ
 เทวสถานแห่งนางเทพอัปสรชื่อฮีรา ที่พวกกรีกนับถือว่า
 เป็นภคินีเทวีแห่งพระพฤหัสบดี แลเป็นแบบอย่างของสตรี
 ทมความดี ทงทเป็นภรรยาแลที่เป็นมารดา อันตั้งอยู่ใกล้
 เมืองไมซีนี บ้างกว่าถวายไว้ ณ เทวสถานเทพบุตรอุปอล-
 โลโอรสพระพฤหัสบดี เป็นที่หมายแห่งแสงสว่างแลอำนาจ
 อันจะทำให้เป็นแลให้ตายของพระอาทิตย์ บางทีก็มักเข้าใจ
 ว่าพระอาทิตย์เองอันตั้งอยู่ที่เมืองบรางกิดี (Branchidae)

บิถักโกรสหนักปราชญ์กรีกผู้นั้น กล่าวอ้างว่า ในครั้งนั้นตน
 เกิดเป็นยุฟอริบัสชาวโตรยัน ผู้ถูกพระเจ้าเมเนลาอัสฆ่าตาย
 ในสงครามทรวงศ์ แต่เมื่อมาเกิดเป็นบิถักโกรสแล้ว เมื่อภาย
 หลังแต่่นราว ๖๐๐ ปีหรือเกือบเท่านั้น ยังจำโล่ของตน
 ที่พระเจ้าเมเนลาอัสถวายไว้ ณ เทวสถานนั้นได้ เขายังอ้าง
 ถึงชาติก่อนแลหลังแต่่นอกกว่าครั้งนั้นเกิดเป็นคนชื่อนั้นและ
 ชื่อนั้น ถ้าจะตรวจค้นในเรื่องราวของพวกอื่น ก็คงยังจะ
 พบอีก แต่ท่านกพอเป็นอุทาหรณ์ให้เห็นว่า คนโบราณ
 แม้นอกพระพุทธศาสนา ก็เชื่อถือความระลึกชาติได้เหมือน
 กัน

เพราะเหตุที่พระพุทธกาลเป็นคราวเดียวกันกับเรื่อง
 เหล่านี้ ผู้เรียบเรียงคัมภีร์ยังได้กล่าวไปตามความเชื่อ เมื่อ
 พบเห็นพระพุทธรูปที่ชักเรื่องเก่า ๆ มาเทียบให้ธรรมที่
 ทรงแสดงนั้นชัดเจนคือชาตกชนที่ ๑ จึงนึกว่าใครเหมือนใคร
 ดังนก่อน แล้วถึงใครได้แก่ใคร ครั้นต่อ ๆ มา จนถึงใคร
 เป็นใครเป็นที่สุด เพราะฉะนั้นจึงควรจะเห็นได้ว่า ความ
 เข้าใจค่อย ๆ เลื่อนมาเป็นชั้น ๆ จนถึงลงปลายยืนยั้นเอา

เป็นมั่นคง ค้ำยันเหตุแห่งความเชื่อบุพเพนิวาสานุสนธิ
 ถึงจะมีผู้คนเคลือบแคลงสงสัยขึ้นมา ก็หวั่นใจเสียว่าไม่ใช่ข้อ
 สำคัญที่จะพึงพิจารณา ข้อสำคัญนั้นอยู่ที่กรรมหรือสุภามิต
 ต่างหาก”

นอกจากในเรื่องชาตกของไทยเราแล้ว ก็ปรากฏว่า
 ในนิทานจีนบางเรื่องได้กล่าวถึงการกลับชาติเหมือนกัน เช่น
 ในหนังสือ “สามก๊กอื่น” เป็นต้น คำว่า สามก๊กอื่น แปล
 เอาความว่าต้นเรื่องสามก๊ก คือกล่าวถึงชาติเดิมของบุคคล
 ต่าง ๆ ที่จะกลับชาติไปเกิดในยุคสามก๊ก บุคคลสำคัญใน
 เรื่องสามก๊กนั้น ส่วนมากเป็นคนในยุคไซฮั่น ซึ่งเป็น
 พงศาวดารตอนต้นก่อนสามก๊ก อย่างเช่นแพอวตในสมัย
 ไซฮั่นนั้น ได้กลับชาติไปเกิดในสมัยสามก๊กเป็นเล่าปี่ ทั้งนี้
 ก็เพื่อตอบแทนที่แพอวตมิได้เป็นคนคิดทรยศต่อผู้ใด แต่
 เป็นที่น่าสังเกตว่า ข้อความพิพากษาในเรื่องสามก๊กอื่น
 ไม่ตรงกับในเนื้อเรื่องชาติเดิมสมัยไซฮั่น เช่นว่าแพอวต
 เจ้าเมืองไต้เหลียงถูกนางสีเฮาโ้โลมจะให้เป็นสามี ครั้น

แพรวอดไม่ยอมก็โกรธ ใช้ให้ขันทีเอาระบบองอาญาสิทธิ์ตี
 แพรวอดจนตายแล้วเอาเนื้อไปทำเนื้อส้ม ห้ามมิให้มีการฝังศพ
 แต่ในพงศาวดารเล่าว่าแพรวอดถูกกล่าวหาว่าเป็นชบถ และ
 ฮองเฮาทูลยุยงให้ฆ่าเสีย ตักศิระชะเสียบไว้ที่ประตูเมือง
 ลกเอียง ท่อนตัวนั้นให้สับละเอียดเอาไปแจกหัวเมืองทั้งปวง
 แล้วจับบรรดาญาติพี่น้องฆ่าเสียสามชั่วโคตร ดั่งนั้นถ้าจะอ่าน
 ให้ได้ความตักศิระจะอ่านเรื่องไซฮันเสียก่อน

ผู้แต่งเรื่องสามก๊กอื่นจะเป็นใครก็ตาม แต่เห็นได้
 ชัดว่าจะต้องรู้เรื่องไซฮันและสามก๊กเป็นอย่างดี จึงได้จับ
 เรื่องมาโยงกันไว้ อย่างนางสิ่วที่เป็นใจนางลิเฮาให้ทำการ
 ทูจริตนั้น ก็ได้ไปเกิดเป็นภรรยาเล่าอันในเรื่องสามก๊ก
 ท่านที่เคยอ่านเรื่องสามก๊กก็คงจะจำได้ว่า เมื่อเล่าบเสียมเมือง
 เสียวพ่าย ได้หนีไปกับซุนเชียนเพื่อจะไปหาโจโฉ ขณะที่
 เดินทางมานั้น ได้แวะเข้าไปขออาศัยที่บ้านสองคนผิวเมียซึ่ง
 เป็นคนยากจน เล่าบจึงถามเจ้าของบ้านว่าชื่ออะไร
 เจ้าของบ้านก็บอกว่าชื่อเล่าอัน แล้วเล่าอันก็ซักถามเรื่องราว

ของคนที่สอง เล่าบีก็บอกความหลังให้ฟัง แล้วขอพัก
 อาศัยสักคืนหนึ่ง เล่าอันก็ยินยอมให้พักแล้วจัดแจงหาของ
 จะเลี้ยงเล่าบี แต่ไม่มีสิ่งใดจะทำอาหาร ครั้นจะไปเที่ยวหา
 เวลาที่พลบค่ำเห็นจะไม่ทัน เล่าอันจึงฆ่าภรรยาเชือดเอาเนื้อ
 ที่ล่าแขนมาผัดควั่นเป็นเครื่องกับข้าว แล้วยกออกมาให้เล่าบี
 กับซุนเขียนกิน

ดังนั้นจะเห็นว่าที่นางสีก็สมคบกับนางสีเฮาพี่สาวกล่าว
 โทษแพรวด และให้เอาเนื้อแพรวดทำเนื้อส้มไปให้คนกิน
 นั้น กรรมก็ได้ตามสนองเมื่อกลับชาติมาเกิดเป็นภรรยาของ
 เล่าอันในสมัยสามก๊ก ต้องถูกฆ่าแลเนื้อไปทำอาหารให้เล่าบี
 (คือแพรวดกลับชาติมาเกิด) กินเป็นการทดแทน

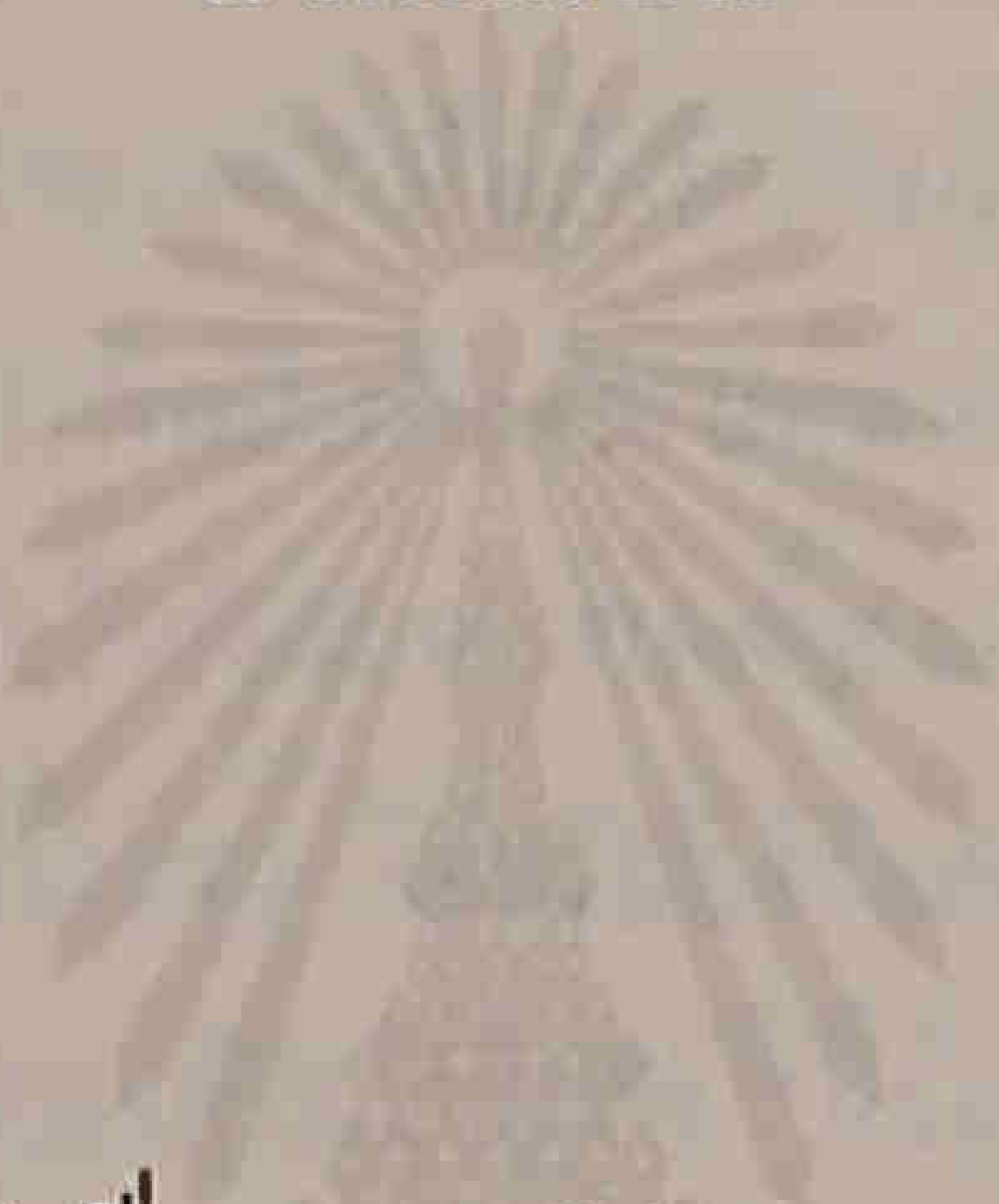
การที่จะอ่านเรื่อง “สามก๊กอื่น” ให้สนุกนั้น จึงต้อง
 อ่านใช้ฮั่นอันเป็นเรื่องเดิมก่อนแล้วมาอ่านสามก๊กอีกเพื่อดู
 ผลว่ากรรมได้ตามสนองอย่างไรบ้าง ผู้ที่อ่านอย่างใช้สติ
 พิจารณา ก็จะได้แลเห็นกฎแห่งกรรม โทษของความชั่ว
 และผลแห่งความดี สลักกิเลสความลุ่มหลงต่าง ๆ ลงได้บ้าง

เรื่อง “สามก๊กอื่น” นี้ ปรากฏว่ามีผู้สนใจต้องการ
 หาอ่านกันมาก แต่ต้นฉบับเดิมได้พิมพ์มานานแล้ว ไม่สู้
 แพร่หลายเท่าใดนัก ในการพิมพ์ครั้งนี้ได้พิมพ์จากฉบับที่
 ลงพิมพ์ในวารสารวิทยุศึกษา ซึ่งได้มาจากหนังสือชำรุด
 อีกต่อหนึ่ง ฉะนั้นข้อความบางตอนจึงดูไม่ราบเรียบเท่าที่
 ควร ถึงกระนั้นก็เห็นว่ายังดีกว่าที่จะทิ้งให้สูญหายไปเสีย

ส. พลายน้อย

๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๑๕

สามก๊กอื่น

ณ วัน ๔^๕ ประกา สัปตศก จุลศักราช ๑๒๔๓
ได้แปลในเร่องนิทานจีนใจความว่า เมื่อครั้งแผ่นดิน
พระเจ้าห้วนเต้ได้เสวยราชสมบัติอยู่นมชายผู้หนึ่งตั้ง
บ้านเรือนอยู่แขวงเมืองชอกกุกัน เบนนทชว้ายแซ่สุมา
ชอเบยว ชอครุตงตองสอง เมื่อเยาว์อายุได้ประมาณ
๘ ขวบ ประกอบด้วยปัญญาอันว่องไว จับพุกันเข้า
แล้วอาจเขียนเป็นคำโคลงได้รวดเร็ว จนชาวบ้านสรร
เสริญว่าประดุจดั่งเทพบุตร อยู่มาจนถึงคราวได้หนังสือ
สุมาตองสองจึงเข้าไปในทสำหรับได้หนังสือ ปรรณนา
จะไต่เอาที่ขุนนางให้โตใหญ่ขึ้นไป แต่พากเพียรไป
หลายครั้งหลายคราวก็ได้สมความปรารถนา ด้วยคราว

สองเป็นคนมีสติปัญญาซึ่งจะทำโทษนั้นของคไว่ก่อน เอา
 ตัวส่งไปในเมืองนรกชำระความคุกก่อน พระอิศวรเห็นชอบ
 ด้วย จึงรับสั่งให้เทพบุตรกิมแซให้ลงไปยังเมืองนรก ให้
 สุมาทองสองชำระความในคืนหนึ่งให้สำเร็จ ถ้าไม่สำเร็จก็
 ให้ไว้ในเมืองนรก พระยายมได้แจ้งข้อรับสั่งดังนั้น จึงใช้
 ทหารผีทั้งสองให้ไปเอาตัวสุมาทองสองมาให้จงได้

ฝ่ายสุมาทองสองในเวลาคืนวันนั้นนั่งอยู่แต่ผู้เดียว
 เหลือบไปเห็นทหารผีสองรูปร่างหน้าตาร้ายกาจ ก็สะดุ้ง
 ตกใจกลัว ขยับลุกขึ้นจะหนี พอทหารผีคนหนึ่งเข้าจับชาย
 เสอ คนหนึ่งก็จับสายรัดเอวพาวิ่งไป เท่านั้นมิได้จคิด
 บัดเดียวใจก็ถึงจึงแลไปเห็นยี่ห้อที่บนประตูสามตัวว่าสมโส-
 เตียน ทหารทั้งสองก็ผลักสุมาทองสองเข้าไปในประตู จึง
 แลไปเห็นผู้หนึ่งสวมเสอหมวกอย่างเจ้านั่งอยู่ที่ชำระความ
 ทหารผีจึงบอกให้สุมาทองสองคุกเข่าลงคำนับ พระยายมจึง
 ชูถ้วยเสวยองตั้งว่ามิ่งเบนผู้เล่าเรียนในทางขนบธรรมเนียม
 เหตุใดจึงมาทำคุณเหมือนบ้า มิไ้รู้จักธรรมเนียมมาตีเตียนเรา
 สุมาทองสองจึงร้องตอบว่า ท่านก็ได้เป็นเจ้าเป็นใหญ่อยู่ใน
 เมืองนรก การจะเป็นประการใดท่านก็ทราบอยู่ในใจแล้ว

ซึ่งจะเอาอำนาจมาข่มข้าพเจ้า ซึ่งเป็นขุนนางจนถึงถึงนกไม่
ควรเลย ขอท่านจงเอาแต่การยุติธรรมมาว่ากล่าวกันเถิด

พระยายมจึงว่าเราเป็นเจ้าในเมืองนรกก็ต้องทำตาม
รับสั่งพระอิศวร เหตุไรมนุษย์ทั้งหลายจึงจะรู้ว่าตัวเราคือและ
ชั่ว จะมาแทนที่เรา นั่นเห็นควรแล้วแลดู สุมิตองสองจึง
ว่าธรรมดาพากย์ย่อมมีความเมตตากรุณาแก่สัตว์โลกจึงจะควร
แต่บัดนี้ท่านกลับมาบำรุงผู้อาศัยธรรมให้บริบูรณ์ ผู้ที่ตง
อยู่ในยุติธรรมกลับตกต่ำ ผู้มทรพย์กลับเบียดเบียนผู้ซึ่ง
ยากจน ข้อหนึ่งขุนนางไม่มีความสัตย์ซื่อต่อเจ้าแผ่นดิน ข้อ
สองวงศานวงศ์ไม่มีความปรองดองต่อกันเห็นแก่ทรัพย์เป็น
เบื้องต้น ประตุฟ้าอยู่สูงถึงเก้าชั้น เบื้องดินสิบตำแหน่งเป็น
ลำดับกัน ถ้ายากจนก็ย่อมมีโทษ ถ้ามั่งมื่นแล้วก็ปราศจาก
โทษ เปรียบเหมือนตัวข้าพเจ้าเป็นคนยากจนอยู่ขณะนี้ แต่
อุตสาหกรรมเล่าเรียนพากเพียรถือสัตย์กตัญญูอยู่ถึงนี้ การทงน
ขอท่านจงตัดสินให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด พระยายมจึงว่าธรรมดา
ในธรรมจักร ก็ย่อมวนเวียนอยู่เป็นอันมาก ซึ่งจะใช้ชาติ
กันนั้นบางทีก็เร็ว บางทีก็ช้า บางทีก็ได้ในปัจจุบัน บางที
ก็ไปได้ในชาติหน้า ผู้ซึ่งมั่งมื่นแต่ชาติก่อนได้ทำไว้แต่การ

๕ มาชาติหนึ่งจึงมีทรัพย์ ผู้ซึ่งยากจนนั้น แต่ชาติก่อนได้ทำ
 ๕ บาบไว้ ครั้นมาชาติหนึ่งจึงไม่มีทรัพย์ ถ้าผู้ใดทำบุญแลบบาบ
 ๕ นั้น ก็ย่อมมีเงาติดตามตัวอยู่เป็นนิจ ท่านอย่าได้มีความ
 สงสัยเลย

๕ สุมาตองสองจึงว่า ถ้าฟ้าดินมิได้มีความลำเอียงแล้ว
 เหตุไรชาวบ้านจึงต้องแกสับบนและเผากระดาษเงินกระดาษ
 ทองกันเล่า พระยายมได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะด้วยเสียงอันดัง
 ๕ จึงว่าผู้เล่าเรียนโศกเขลาเอง ซึ่งจะมาว่าเรานั้นไม่ถูก สุมา
 ๕ ตองสองจึงว่าถ้าบนกันไม่ได้แล้ว เหตุไรชาวบ้านจึงมีหนังสือ
 และเซ่นวักตักกะเตนกันเป็นนิจเล่า พระยายมจึงตอบว่า
 ๕ ธรรมดาบ้านเมืองถ้ามีความสุขก็ย่อมประพฤติกันตามนิยม
 ๕ ถ้าบนไม่ให้ตายได้แล้วเจ้าแผ่นดินก็จะมีพระชนมพรรษาถึง
 ๕ หมื่นปี อันมนุษย์ทั้งหลายก็ย่อมโศกเขลา จึงมานิยมใน
 ๕ การเผากระดาษ ของเหล่านี้มิได้เป็นประโยชน์เลย สุมาตอง
 ๕ สองจึงว่าถ้าฟ้าแลดินเป็นสัตย์ธรรมแล้ว ผู้ซึ่งถือศดแลทำ
 ๕ ทานแต่ฝากไม่มจะนุ่งห่ม ข้าวก็ไม่มจะบริโภคเลย ผู้ซึ่งเล่า
 ๕ เรียนถ้ายากจนแล้วจะไล่หนังสือไม่ได้ การทงนถ้าท่านให้

ข้าพเจ้าว่าราชการแทนแล้ว การซึ่งจะเบียดเบียนและคดโกง
กันคงจะไม่มี

พระยายมจึงว่าดีแล้ว บัดนี้พระอิศวรผู้เป็นเจ้ามารับ
ส่งลงมาให้ท่านชำระความในคืนหนึ่งให้สำเร็จ โดยยุติธรรม
ไปภายหน้าจะประทานยศศักดิ์ให้บริบูรณ์ ถ้าไม่สำเร็จในคืน
หนึ่งจะเอาตัวเป็นโทษไม่ให้กลับไปเมืองมนุษย์ สุมาตองสอง
ได้ฟังดังนั้นก็นึกจึงตอบว่า ซึ่งมารับส่งมาทางนักษัตรจะเน
นิกข้าพเจ้า

ในขณะนั้นพระยายมก็พาสุมาตองสองเข้าไป ณ ที่
สำหรับแต่งตัว จึงเอาหมวกแลเสื้อยศของตัวออกสวมใส่
ให้สุมาตองสองแล้ว ออกมาที่วาระการตักลองสัญญาขึ้น
ในขณะนั้นมีทหารฝ่ายทั้งสองคน คนหนึ่งศิระเป็นกระบือ
คนหนึ่งศิระเป็นม้าเข้ามาค้ำบแล้วก็นอนอยู่ตามตำแหน่ง
พร้อมด้วยขุนนางทั้งหลาย ฝ่ายสุมาตองสองครั้นได้เห็น
ดังนั้น จึงนึกแต่ในใจว่า ในเมืองนรกนี้โตใหญ่เหลือที่จะ
ประมาณได้ มีสัตว์นรกเป็นอันมาก ซึ่งพระอิศวรมีกำหนด
มาให้เราชำระความแต่คืนเดียวเท่านั้นเห็นจะเหลือสติปัญญา

๕
 ครนจะไม่รับว่าราชการ บุคคลทั้งหลายก็จะว่าเราเป็นคน
 ไม่มีปัญญา คิดตงนั้นแล้วจึงเรียกขุนนางเจ้าพนักงานเข้ามา
 ๖
 ๗
 ๘
 ๙
 ๑๐
 ๑๑
 ๑๒
 ๑๓
 ๑๔
 ๑๕
 ๑๖
 ๑๗
 ๑๘
 ๑๙
 ๒๐
 ๒๑
 ๒๒
 ๒๓
 ๒๔
 ๒๕
 ๒๖
 ๒๗
 ๒๘
 ๒๙
 ๓๐
 ๓๑
 ๓๒
 ๓๓
 ๓๔
 ๓๕
 ๓๖
 ๓๗
 ๓๘
 ๓๙
 ๔๐
 ๔๑
 ๔๒
 ๔๓
 ๔๔
 ๔๕
 ๔๖
 ๔๗
 ๔๘
 ๔๙
 ๕๐
 ๕๑
 ๕๒
 ๕๓
 ๕๔
 ๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

^๕ สัน ๑ เป็นจำเลย ข้อเจ็ดหายอมสามภักดิ์แล้วฆ่าเสีย เตียน-
 ก่อง ๑ เป็นโจทก์ ^๕ ห่านสัน ๑ เป็นจำเลย ข้อแปดหา
 แกล้งถอดดวงศัญญาตีออกจากที่ขุนนาง แล้วผลาญให้สันชีวิต
 เล้าอิว ๑ เล้าไชย ๑ เป็นโจทก์ นางลีเฮา ๑ ลีสอก ๑ ลิซ่าน ๑
 ลิฮับ ๑ เป็นจำเลย

ฝ่ายสุมาตองสองครันได้เห็นแล้วกยมอยู่จึงว่าการแต่
 เล็กน้อยเท่านั้นเหตุใดจึงชำระตัดสินไม่สำเร็จได้ เพราะคน
 ชำระการไม่เที่ยงธรรม เห็นแก่สินบนจึงชำระไปไม่สำเร็จได้
 แล้วจึงเรียกผู้คุมให้ไปเอา โจทก์จำเลยมาให้พร้อมกัน ณ ที่
 ชำระความจึงถามห่านสันว่า เมื่อครั้งตัวอยู่กับฮงอเป็นคน
 ถอทวนจะคิดอุบายพูดจาสิ่งอันใดซึ่งอีกไม่นับถือ ตัวจึงได้
 หนีไปอยู่กับฮันอ่อง ๆ จึงได้ปลุกโรงพิธีตั้งเป็นแม่ทัพ แล้ว
 มาภายหลังก็เลื่อนที่เป็นสามเจ้อเองเหตุใดจึงได้คิดกบฏจนตัว
 ตายยังจะฟ้องหาเจ้านายของตัวอีกคงไม่ควรแล้วฤฯ ^๕ ห่านสัน
 จึงว่า การชิงฮันอ่องชুবเสียงนน ข้าพเจ้ายกยคิดถึงบุญคุณ
 อยู่เป็นนิจ ^๕ ครนทราบว่าจะพานจันโตไฟไหม้เสียจึงได้ชัก
 ออกทางตันฉองมาเมืองสามจัน แล้วปราบเองหยอง และ

จับงูบ้าซึ่งเอาเมืองเดียวเป็นที่พักแล้วจึงไปตีเมืองเอียน ตั้ง
เมืองเจ้เจ็ดสิบหัวเมืองฝ่ายทิศตะวันออก ได้ปราบทหารหก
นายให้ไปติดตามม้อปาอ่องที่แม่น้ำออกกิ่ง ความชอบข้าพเจ้า
ก็มีเป็นอันมาก หมายใจว่าจะให้มีความสุขไปช่วยบุตรแลหลาน
ไม่ได้นึกว่าฮันอ่องได้เมืองแล้วจะลบหลู่บุญคุณถอดออกจาก
ที่อ่องให้นางลีเฮากับเสียว โห้คิดอุบายล่อลวงข้าพเจ้าไปที่
บียองแก้งแล้วซุ่มทหารไว้มัดข้าพเจ้าใส่โทษว่าเป็นกบฏ ให้
ฆ่าเสียสามชั่วโคตร ได้ทนทุกข์สังเวชมาถึงสามร้อยปีเศษ
แล้วขอไต้อ่องจงตัดสินให้ด้วยเถิด

สุมาตองสองจึงว่าท่านเป็นแม่ทัพใจองอาจปราศจาก
บัญญัติไม่มีผู้ช่วยคิดฤาจึงต้องให้เขาล่อลวงมัดเหมือนทหารก
ในขณะนี้จะมาโกรธแก่นผู้ใดได้ ท่านสนจึงว่าข้าพเจ้ามีคน
ปรึกษาผู้หนึ่งชื่อกวยถอง แต่ไม่ตลอดทันปลายละข้าพเจ้า
เสียจึงต้องอุบายสตรี สุมาตองสองจึงใช้ทหารผีไปเอาตัว
กวยถองมาแล้วถามว่า ท่านสนว่าท่านเป็นที่ปรึกษาไม่ตลอด
ปลายจริงฤา กวยถองจึงตอบว่าซึ่งข้าพเจ้าไม่ตลอดทันปลาย
นั้น เพราะท่านสนมิได้เชื่อฟังคำของข้าพเจ้าตัวจึงต้องตาย

เมื่อตอนท่านสนตเมืองเจ้าได้แล้ว ข้าพเจ้ามีหนังสือไปกราบ
 ทูลขอที่เจ้าองค์ปรารถนาจะระงับราษฎรในเมืองเจ้าให้เรียบร้อย
 อันองค์ไกรธจึงว่า คึกเมืองฉะยังไม่สำเร็จจะมาก็คิดเอาที่
 เจ้าองค์ ในขณะนั้นเดียวเหลียงกับตันเฟงจึงเอามือสะกิดเท้า
 แล้วกระซิบว่า กำลังนัยจะใช้คนการเล็กน้อยจะเป็นการ
 ใหญ่ อันองค์จึงได้สติแล้วว่า เป็นชายชาติทหารจะคิดอันใด
 ก็ได้สำเร็จเถิด จึงให้เดียวเหลียงถือตราใบตังเป็นสามเจ้าองค์
 เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าอันองค์จะมีความสงสัย ข้าพเจ้าจึงยุ
 ให้ท่านสนตคิดกบฏ ท่านสนตไม่เชื่อจะให้คิดกบฏ ข้าพเจ้า
 กลัวว่าจะมีโทษจึงได้แกล้งทำเป็นเสียจริตแล้วหนีไป ภาย
 หลังเกิดเหตุขันทียของแกงมิได้เกี่ยวข้องกับตัวข้าพเจ้า

สุมาตองสองจึงถามท่านสนตว่า เหตุใดท่านจึงไม่เชื่อ
 กวดยทอง ท่านสนตตอบว่าเมื่อเดิมมีหมอดูคนหนึ่งชื่อหม้อฮอก
 ได้ดูลักษณะข้าพเจ้าว่าอายุเพียงเจ็ดสิบสองจึงมิได้คิดกบฏ
 ไม้รู้ว่าอายุแต่สามสิบสอง สุมาตองสองจึงเรียกตัวหม้อฮอก
 เข้ามาแล้วถามว่า ท่านสนตมีอายุแต่สามสิบสอง เหตุใดท่าน
 จึงว่ามีอายุถึงเจ็ดสิบสองนั้นไม่สมควรเลย แต่ว่าบนแลบหน้า
 ก็พอควรอยู่แล้ว เหตุใดจึงดูล่วงหน้าไปจนเหลือเกินดังนี้เล่า

หม้อฮอกจึงว่าธรรมดาเกิดมาเป็นมนุษย์ซึ่งจะประกอบ
 การที่เจริญอายุและถอยอายุ ก็มีกำหนดสมควรจะมีอายุถึง
 เจ็ดสิบสอง ข้าพเจ้าก็ไม่ผิดเลย แต่กำหนดและเมื่อป่าอ้อมก็
 ไม่รู้จักทางจะไปเมืองโปตัง พบคนตัดฟันที่กลางทาง จึงถาม
 ว่าจะไปเมืองโปตังทางไหน คนตัดฟันก็ชบอกรทางให้ แล้ว
 กำหนดเกรงจะมีทหารติดตามมาความจะรู้แพร่พรายไป
 จึงฆ่าคนตัดฟันปรารถนาจะให้ความสูญ ก็จึงถอยอายุไปอีก
 สิบปี เมื่อเสียวโหช่วยเสนอความให้แล้วฮันอ้อมปลุกโรงพิธี
 ให้กำหนดขึ้นอยู่ที่สูงนั้น ฮันอ้อมก็ไหว้กำหนด ๆ ไวยศทำ
 เฉยเสียจึงถอยอายุอีกสิบปี เมื่อครั้งฮันอ้อมใช้แสงไปเกลี่ย
 กล่อมเจ้าเมืองเจ้าให้มาสวามิภักดิ์ เจ้าฮองโกรธลแสงว่ามา
 ล้อลวง จึงใช้ทหารจับลแสงทอดน่านเสีย จึงได้ถอยอายุ
 อีกสิบปี แล้วเมื่อกำหนดคิดกลอุบายจัดทัพชุมนุมทหารไว้สิบ
 กอง เป็นกระบวนค่ายชอจวดกักตนฆ่าทหารเมืองเมื่อเสียร้อย
 หมื่นทหารเอกพันคน อาศุกซื่อนกันตั้งภูเขาค้างถอยอายุไป
 อีกสิบปี

ฝ่ายสุมาตองสองจึงว่า ท่านก็รู้การล่วงหน้าแล้ว
 เหตุใดท่านจึงไม่ตักเตือนกำหนดให้คิดอ่าน รักษาตัวจึงดีแล้ว

หม้อฮอกได้ฟังดังนั้นก็นมิได้ตอบประการใด ฝ่ายห่านสีนจึงว่า
 เดิมเสียวโหได้เสนอกความชอบให้เป็นแม่ทัพ ครั้นภายหลัง
 มาก็คิดให้โทษ ได้ดีแลชั่วก็เพราะเสียวโห ข้าพเจ้ายังแค้น
 อยู่ สุมาทองสองจึงเรียกเสียวโหเข้ามาถามว่า เหตุใดท่าน
 จึงเป็นคนกลับกลอก ได้อุปถัมภ์เขาแล้วภายหลังกลับให้
 โทษเขาจะนั้นเห็นควรแล้วหรือ เสียวโหจึงว่าเมื่อห่านสีน
 เข้าสวามิภักดิ์อยู่ด้วยฮั่นอ่อนงไปครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าตามไป
 ในเวลากลางคืนเอาตัวกลับมา ครั้นภายหลังห่านสีนคบคิด
 กับตันฮั่นคิดขบถ เมื่อจะยกทัพไปปราบตันฮั่น ได้ส่งนาง
 ลีเฮาให้เอาใจใส่ในราชการ นางลีเฮาจึงเรียกข้าพเจ้าไป
 ในพระราชวังปรึกษาราชการจะกำจัดห่านสีน ข้าพเจ้าได้
 ช่วยทูลว่าห่านสีนมีความชอบเป็นอันมาก การซึ่งเป็นขบถ
 ยังมีได้จะแจ้งเลย ขอท่านอย่าเพื่อทำโทษก่อน ด้วยผู้คน
 ในบ้านจะเกล่งห่านสีนประการใดก็ไม่ทราบ นางลีเฮา
 โกรธว่าข้าพเจ้าเป็นใจกับห่านสีน จะทำโทษก็เป็นทีจุนใจ
 ภายหลังทัพตันฮั่นแตกแล้วเมื่อห่านสีนเข้าไปในพระราชวังถูก
 อุบายนั้น เป็นความคิดของนางลีเฮา ข้าพเจ้าไม่ทราบ

ห่านสิ้นได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงว่า   เมื่อเขาเอาญาติพี่น้อง
ของเราไปฆ่าสามชั่วโคตรท่านช่างไม่มีความเมตตาบ้างเลย
เสียวโหดได้ฟังก็นิ่งอยู่มิได้ตอบประการใด

    สุมาตองสองจึงให้จดถ้อยคำไว้   แล้วเรียกแพอวด
ซึ่งเป็นทาสเฝ้าห้องเข้ามาถามว่า   นางลีเฮาฆ่าท่านด้วย
โทษสิ่งใด   แพอวดจึงว่าข้าพเจ้าได้ช่วยปราบปรามบ้านเมือง
ให้แก่น้องจนสำเร็จ   ครั้นภายหลังน้องไปปราบต้นฮ
นางลีเฮาบังเกิดความหมักมากในทางประเวณีจึงตามขึ้นที่ว่า
บรรดาข้าราชการรูปร่างผู้ใดจะสะอาด   ขึ้นทจึงกราบทูลว่า
แพอวดรูปร่างสะอาด   นางลีเฮาจึงใช้ขันทีให้ไปท่งกลาง
วันกลางคืนหาตัวข้าพเจ้าไป ในพระราชวังแล้วจึงจัดโต๊ะมา
เลี้ยง   ครั้นข้าพเจ้าเสพสุราได้ประมาณสามถ้วย   นางลีเฮา
ก็มีใจกำเริบขึ้น   จะทำการประเวณีกับข้าพเจ้า   ข้าพเจ้า
ถือสัตย์กตัญญูไม่ปลงใจด้วยก็กริ้วโกรธ   จึงใช้ขันทีให้เอา
กระบองอาญาสิทธิ์ตข้าพเจ้าจนตาย   แล้วจึงปรึกษากับนาง
ลี้กู่   ผู้น้องสาวคิดใส่โทษข้าพเจ้าว่าเป็นขบถให้ฆ่าเสียสามชั่ว
โคตร   แล้วเอาเนื้อไปทำเนื้อส้ม   ห้ามมิให้ทำการฝังศพ

ฝ่ายนางลีเฮาจึงว่า แผลวคพุดจาไม่จริงขอท่านอย่าได้
 เชอพัง ธรรมดาผู้ชายก็ยอมเกี้ยวสตรี สตรีจะเกี้ยวผู้ชาย
 นั้นผิดไป เมื่อท่านเข้าไปในพระราชวังเห็นชาววังรูปร่าง
 งดงามก็พุดจาเกี้ยว ด้วยธรรมเนียมเป็นขุนนางเกี้ยว
 ภรรยาเจ้า โทษก็ต้องตัดศีรษะ ฝ่ายแผลวจึงว่า เมื่อท่าน
 ตกอยู่ในกองทัพเมืองฉ้อได้ทำชู้กับเสียวไห ตัวข้าพเจ้า
 ไม่มีความผิดมาใส่โทษว่าเป็นขบถให้ฆ่าเสียสามชั่วโคตร
 ทำตงน เห็นดีแล้วหรือ นางลีเฮาได้ฟังตงนนกกมสหน้าซัด
 สดกลง ก็มีได้ตอบประการใดก้มหน้าหนึ่งอยู่ สุมาตองสอง
 จึงว่าท่านไม่มีผิดจริง แต่เมื่อจะฆ่าท่านนั้นไม่มีผู้แก้ไขฤ
 แผลวจึงว่า ข้าพเจ้ามีที่ปรึกษาคนหนึ่งชื่อยงเทียด ทราบ
 ความแล้วก็กลัวตายหนีไปทั้งข้าพเจ้าไว้ ขอท่านช่วยชำระ
 ด้วยเถิด

สุมาตองสองจึงเรียกยงเทียดเข้ามาถามว่าเหตุใดท่าน
 จึงไม่ซอสัตย์ต่อเจ้านายแล้วหนีเอาตัวรอด ทั้งให้ตายด้วย
 มือสตรีตงนควรแล้วฤ ยงเทียดจึงตอบว่าเมื่อนางลีเฮาจะ
 ประหารชีวิตท่านสนั่น ข้าพเจ้าก็ทราบว่าการครองนคงจะ

ถึงไตเหลียงอ่อง ครนภายหลังกลางคนก็เบนนทสงสัยจึง
 เตือนสติไตเหลียงอ่อง ไตเหลียงอ่องก็ไม่เชื่อฟังคำของ
 ข้าพเจ้า ฝ่ายสุมาตองสองจึงว่าเมื่อไตเหลียงอ่องสนชวตนน
 แต่คนนอกก็คิดสังเวช ท่านเป็นข้าราชการไม่ได้ตามเจ้า
 แต่จะอยู่ครอบครองของเจ้าไว้ก็ไม่ได้ ท่านหมความผิด
 เป็นอันมากแล้วให้เจ้าพนักงานจกด้อยคำไว้ จึงเรียกหยินโป
 ซึ่งเบนนทกวก้องอองเข้ามาแล้วให้การว่า ข้าพเจ้ากับห่านสน
 แพอวคมีความชอบเสมอกัน มิได้คิดขบถแกล้งฆ่าเสีย
 ในขณะนั้น ฮั่นอองจึงตอบว่า ซึ่งห่านสนแพอวคตาย
 เราก็มมีความเสียดายอยู่ แต่อายหน้าคำหยินโปนี้เป็นขบถ
 ฆ่าผู้อรบสัง คุณกริยาจะชิงเอาราชสมบัติจึงได้ฆ่าเสียยังจะ
 มาฟ้องกล่าวโทษกันอีกเล่า หยินโปจึงว่าท่านอย่าพูดมากไป
 ข้าพเจ้าจะว่าให้ฟัง เมื่อครั้งข้าพเจ้าเสพสุราอยู่ที่แก้งบอง
 กังเต่ง ผู้อรบสังเอาเนื้อสมมาให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึง
 บริโภค ครนเห็นเล็บมือเขาก็มความสงสัย จึงถามผู้อร
 บสังว่าเนื้ออันใด ผู้อรบสังก็ไม่บอก ข้าพเจ้าจึงชัก
 กระบือออกมาช้ถาม ผู้อรบสังจึงบอกว่าเนื้อแพอวค ข้าพ-

เจ้าจงอาเจียนออกมา จึ่งไต่ฆ่าผดอรรบสงเสย ซึ่งฮั่นอ่อง
 กล่าวโทษว่าเป็นขบถนั้นมิจริง ขอท่านจงช่วยชำระให้
 ข้าพเจ้าด้วยเถิด

ฝ่ายสุมาตองสองไต่ฟังตงหนนกรูชคิดว่า แกล้ง
 ฆ่ากันเสียจริง จึ่งว่าน่าสงเวชอ่องทงสามนไม่ควรจะตาย
 เลย ซึ่งแผ่นดินฮั่นนทานทงสามได้ปราบปรามให้ ชาติหน้า
 จะแบ่งเป็นสามก๊ก ยกความช่วยเหลือให้เป็นบำเหน็จ
 รางวัลกับท่าน แล้วให้จดหมายเป็นถ้อยคำไว้ ข้อสอง
 ฟ่าแจ้งเป็นโจทก์ ตันเผงเป็นจำเลย ฟ่าแจ้งให้การว่าเมื่อ
 ข้าพเจ้าอยู่กับฮงอี่ ก็ตั้งใจโดยสุจริตมิได้คิดเห็นแก่ชีวิต
 หมายใจว่าจะเอาชัยชนะเมืองฮั่นให้จึ่งได้ ไม่ทราบว่าย
 ขบถตันเผงมันจะคิดกลอุบายให้ฉ้อปาอ่องเกิดความระแวง
 สงสัยว่า ข้าพเจ้าไม่เป็นคนซอสัตย์ ฝ่ายตันเผงจิงตอบว่า
 ธรรมดาเป็นขุนนางต่างคนมีเจ้านายก็ต้องหาความชอบไว้
 บ้าง เหตุไฉนจึ่งได้ทรยศหนีไปสามก๊กด้อยู่กับพวกฮั่นอ่อง
 ดิงนจะมิเป็นขบถฤา ตันเผงไต่ฟังตงหนนกรูชอยู่มิได้ตอบเป็น
 ประการใด สุมาตองสองจึ่งว่าของเน่าก็ย่อมมีหนอน คน

มักสงสัยจึงได้เชื่อคำยุยง ถึงขั้นเผงจะทำกลอุบายประการใด

ถ้าฮังอไม่สงสัยแล้วใครจะทำอันตรายท่านได้ ฟ้าแจ้จึง

ตอบว่าฮังอเป็นคนมีศรัทธา จูจื่อเป็นคนสอพลอ แต่คนทั้งสอง

ถ้าจะผูกจากสิ่งอื่นใดก็เชื่อฟังกัน ข้าพเจ้าได้ตกเตือนฮังอ

เป็นหลายครั้ง จนถูกงจื่อผลักตกจากเก้าอี้ ถึงจะมีปัญญา

ก็ใช้ไม่ได้ มีทุกขมรุตจะพ้องกับผู้ใดจึงได้ลากลับไปบ้าน

ยังไม่ทันจะถึงบ้านก็บังเกิดความแค้นจนเป็นพิษในท้องตาย

ฝ่ายสุมาตองสองจึงว่างจื่อทำให้ผู้มีสติปัญญาอับเฉา

จึงได้เป็นที่ให้ตนเผงทำกลอุบาย ถ้าฟ้าแจ้ยังอยู่เมืองฉ้อ

ก็ไม่เสีย แล้วให้จตถ้อยคำไว้ ข้อสาม เตงก่อง ฮวนโกย

เป็นโจทก์ เล่าบังเป็นจำเลย เตงก่องจึงให้การว่า เมื่อครั้ง

ฮันอองต้องล่อมอยู่ที่เมืองเพงเสงนั้น ข้าพเจ้าเห็นฮันออง

มีลักษณะเหมือนนมังกร ก็ให้มีความกรุณาจึงปล่อยเสีย ได้

ช่วยชีวิตไว้เมื่อจวนตัว ไม่ทราบว่ฮันอองได้เป็นกษัตริย์

ชนแล้ว จะประหารชีวิตข้าพเจ้าเสีย ฝ่ายฮันอองจึงว่า

เตงก่องนี้เป็นทหารสนิทของฮังอได้พบข้าศึกแล้วปล่อยเสีย

ควรแล้วฤา เป็นคนทรยศต่อเจ้าจึงฆ่าเสีย ปราบปรามจะมีให้

เป็นเสียงอย่างต่อไปข้างหน้า   เเตงก่องจึงตอบว่าเมื่อเสียง
 โต้ะที่ฮองหมิงนั้น   ทางเปกฮวนโกยไต่รำกระบี่กัน   ท่าน
 ไว้ใจก็ไม้อตรงต่อฮองหมิงเหมือนกัน   เหตุใดจึงไม่ฆ่าเสียเล่า
 กลับตงให้เบ็นขุนนางผู้ใหญ่   ยังออกผู้หนึ่งชอยองซีเบ็น
 ทหารคนสนิทของฉ้อปาอ่องสามีกัดกับท่าน ๆ   ก็ตงเบ็น
 ขุนนาง   แต่ข้าพเจ้าผู้เดียวเหตุใดจึงได้ขัดเคืองนัก   ฮันอ่อง
 ได้ฟังตงนั้นก็มี   ได้ตอบประการใดกั่มหน้าหนึ่งอยู่   สุมาตองสอง
 จึงให้เจ้าพนักงานจตถ้อยคำไว้แล้ว   จึงเรียกฮวนโกยเข้ามา
 ถามว่า   ฮันอ่องฆ่าท่านด้วยโทษสิ่งใด   ฮวนโกยให้การว่า
 เมื่อครั้งฉ้อปาอ่อง   ใช้อุบายให้ทางจ่องรำกระบี่   ข้าพเจ้า
 ได้บ้องกันฮันอ่องไว้มิ   ได้คิดแก่ชีวิตไม่ทราบว่าจะ   ฮันอ่องจะ
 คิดลบหลู่บุญคุณ   ใช้ทหารให้ฆ่าข้าพเจ้าเสีย   จึงเห็นว่า
 ฮันอ่องเป็นคนไม่ดี   แตกสันทายที่ตำบลเองหยองยังทำ
 เพิกเฉยเสียไม่ควรจะเป็นเจ้าบ้านผ่านเมืองเลย   ฮันอ่อง
 ได้ฟังตงนั้นก็มี   ได้ตอบประการใด   สุมาตองสองจึงว่าฮันก่อง
 นี้ไม่ดีจริงเป็นคนทรยศต่อผู้มึคุณ   เหมือนสมคำที่เตงก่อง
 ฮวนโกยกกล่าว   แล้วพนักงานจตเอาถ้อยคำไว้   ข้อสี่   นาง

เชกซ์ นางลิซ นางองซ์ ยูอี่ เซียวเต็นน ฮวนซันอ่องเป็น
 โจทก์ นางลิเฮาเป็นจำเลย ครั้นภายหลังฮันอ่องสวรรคต
 นางลิเฮาอุบายเรียกข้าพเจ้าแม่ลูกเข้าไปในพระราชวัง เอา
 ยาพิษกรอก ยูอี่ จนสิ้นชีวิต แล้วให้สาวใช้ เอาเข็มแทงจักษุ
 ข้าพเจ้า แล้วตัดมือตัดเท้า ข้าพเจ้า เอาไปทิ้งที่ถ้ำ อัจจาระ
 ข้าพเจ้าแม่ลูกมีโทษทัณฑ์ประการใดจึงทำถึงสาหัสดังนี้ สุมา
 ตองสองได้ฟังดังนั้นก็กลนหน้าตามิได้ จึงให้พนักงานจดเอา
 ถ้อยคำไว้ นางลิซก็ให้การว่า พระเจ้าฮุยเต็นนไม่มีพระราช
 โอรส แต่นางลิเฮามีใจปรารถนาจะล้างผลาญแซ่เหลาเสีย
 จะยกแซ่ลิซนเป็นกษัตริย์ ยังเกรงขุนนางผู้ใหญ่อยู่คิดอุบาย
 ใช้คนสนิทลอบไปหาหญิงราษฎรที่มีครรภ์เข้ามาปรนนิบัติ
 แล้วว่าผู้ใดคลอดเป็นบุรุษจะให้ครองราชสมบัติ จึงเผอิญ
 ข้าพเจ้าคลอดเป็นบุรุษ นางลิเฮากลัวว่าข้าพเจ้าจะได้
 เป็นใหญ่ จึงเรียกเข้าไปที่บียองแกงเอาสุรายาพิษกรอก
 ข้าพเจ้าจนถึงแก่ความตาย ครั้นภายหลังพระเจ้าฮุยเต็นน
 พระชนม์ บุตรข้าพเจ้าก็ได้ครองราชสมบัติทรงพระนามว่า
 พระเจ้าเซียวเต้ ครั้นพระเจ้าเซียวเต้เจริญวัยชนกทราบ

ความเต็ม แล้วจึงได้เขียนรูปข้าพเจ้าไว้บูชาที่แก่ง นางลีเฮา
 กลัวความจะแพร่พรายจึงให้จับพระเจ้าเซียวเต้ซึ่งเสียจนตาย
 ทำทงนเบนทสงเวชนัก ขอท่านจงได้เมตตาด้วยเถิด สุมา
 ตองสองได้ฟังก็โกรธจึงว่า นางลีเฮานี้เปรียบเหมือนไก่
 ตัวเมียชนทำให้เสียธรรมเนียม จะทำการสิ่งใดก็เอาแต่
 อำเภोजใจ มิได้ปรึกษาหารือกับผู้ใด ดั่งนี้จะเป็นพระมเหสี
 เอกกัมได้ นางลีเฮาก็มิได้ตอบประการใดหนึ่งอยู่

นางอองซีให้การว่าข้าพเจ้ากับนางลีซึมาคราวเดียว
 กัน ข้าพเจ้ามีบุตรผู้หญิงชื่อหวางได้เป็นกษัตริย์อีก ก็กลัว
 ว่าราชสมบัติจะไม่ตกกับแซล จึงยกบุตรข้าพเจ้าขึ้นครอง
 ราชสมบัติแทนพระเจ้าเซียวเต้ แล้วเอายาพิษมากรอก
 ข้าพเจ้าจนตาย ครั้นภายหลังบุตรข้าพเจ้าก็ทราบความอัน
 เข้า นางลีเฮาเกรงว่าฮวนซันอ่องจะคิดพยาบาท จึงใช้ให้
 จับฮวนซันอ่องใส่ในกระสอบผ้า ทบเสียจนตายแล้วให้
 ประภาศว่า ฮวนซันอ่องเป็นโรคปัจจุบันตาย ตั้งแต่โบราณ
 มากมิได้เห็นผู้ใดทำความชั่วดั่งนี้เลย ต่างคนก็กอดคอกัน
 ร้องให้ สุมาตองสองจึงว่า ท่านทงนบกแม่ลูกอย่ามีความ

โทมน์สน้อยใจ แล้วให้จดถ้อยคำไว้ ข้อห้า ฮังอเป็นโจทก์
 สิมาทอง อองอ เอียวเซียน ลีเซง ฮากอง เอียวบู เบิน
 จำเลย จึงถามฮังอว่าผู้ททำลายเมืองฉอนหนคือ ท่านสน
 เหตุใดมาฟ้องทหารทั้งหกเล่า ฮังอให้การว่าข้าพเจ้ามีจักษุ
 เสียเปล่าไม่รู้จักคนใดคนชั่ว ซึ่งท่านสนและข้าพเจ้าไป
 สามีภักดีกับฮังออง ก็มีใ้มีความโกรธนักเลย แต่พวก
 สิมาทองนั้นข้าพเจ้าแค้นถึงเพลิงลุกในอก เมื่อข้าพเจ้า
 แตะหนี่ไปไม่รู้จักทางพบชาวนาจึงถามว่า ทางจะไปเมือง
 ฉ้อทางไหนเล่า จึงชี้ไปทิศตะวันตก แต่ชาวนาผู้นั้นก็เป็น
 ทหารของข้าพเจ้าชื่อฮากองไม่ทราบว่าจะหลอกให้เข้าไปใน
 ที่ลอม ข้าพเจ้าผู้เดียวได้ตกระบวนที่พซังลอมอยู่นั้นแตกถึง
 สามครั้งจึงหนีออกจากที่ลอมไปได้ พบบินจูที่แม่น้ำออกกั
 เอาเรือมาคอยรับจะให้ข้าพเจ้าหนีไปเมืองฉ้อ ข้าพเจ้าจึง
 เหลียวหลังไปดูเห็นกองทัพใกล้เข้ามา แล้วเห็นทหารซึ่ง
 ตามมานั้นเป็นพวกกลิมาทองก็หมายใจว่าจะมาช่วยชีวิต ไม่
 ทราบว่าจะมาเร่งรัดให้เชือดคอตาย แล้วตัดศีรษะไปเอา
 ความชอบทำดังนี้ควรแล้วฤา ฝ่ายพวกกลิมาทองจึงร้อง

ชนพร้อมกันว่าเมื่อครั้งท่านเฝ้าพระราชวังแล้วขุดพระศพ
พระเจ้าจันซีฮ่องเต้ เอาเงินทองมาเป็นอาณานิคม
ของตัวเอง แล้วมาพระเจ้าจันซีฮ่องเต้เสีย ตั้งตัวเป็น
ไซม้อปาอ่องทำการตั้งคนทั้งหลายจึงเอาใจออกหาก

ฝ่ายสุมาตองสองจึงว่าฮงอห์นไม่ค้ำมาพระเจ้าจันซีฮ่องเต้
เสีย พวกสืมาตองเป็นคนทรยศจะยกโทษไม่ได้จึงให้จก
ถ้อยคำไว้ ข้อหกสองใจเป็นโจทก์ ห่านสนเป็นจำเลยสองใจ
ให้การว่า เมื่อข้าพเจ้าไปตีเมืองเจ้ ห่านสนท่านทานฝีมือข้า
พเจ้าไม่ได้จึงใช้ให้ทหารเอาเสารงไปปักกลางแม่น้ำทำอุบาย
ล่อลวงทหารข้าพเจ้าตายเป็นอันมาก ในขณะนั้นพวกทหาร
เมืองฉ้อเข้ามาร้องกล่าวโทษห่านสนประมาณร้อยหนึ่ง ฝ่าย
สุมาตองสองจึงว่า ท่านทั้งหลายอย่าโทมนัสเลยเราจะชำระตัด
สินให้โดยยุติธรรม จึงให้จกถ้อยคำไว้ ข้อเจ็ด เตียนก่องเป็น
โจทก์ห่านสนเป็นจำเลย จึงถามเตียนก่องว่าห่านสนกับท่าน
ก็อยู่ต่างเมืองกัน เหตุใดจึงมากกล่าวโทษห่านสนเล่า เตียน-
ก่องจึงตอบว่า ห่านสนนั้นเป็นคนไม่มีสตย์เห็นแก่ประโยชน์
ความชอบ เมื่อครั้งฮงอ่องไซลเสงมาเกลี้ยกล่อมข้าพเจ้าก็
ยอมสามภักดี ครั้นภายหลังห่านสนใช้ทหารให้จับครอบครัว

บุตรภรรยาข้าพเจ้าประหารชีวิตเสียจนสิ้น แล้วเอาความดี
 ไปแจ้งแก่น้ององค์นี้แล้วเถา สุมาตองสองจึงว่าท่านสิ้น
 นทำการเหลือเกินนักจึงให้จดเอาถ้อยคำไว้ ข้อแปด เล่าอว
 เล่าไชยเป็นโจทก์ นางลีเฮา ลิลอก ลิซาน ลิฮับ เป็นจำเลย
 เล่าอวเล่าไชยให้การว่า เมื่อสิ้นองค์นี้พระชนม์แล้ว นาง
 ลีเฮาก็ปรารถนาจะยกแซลชนเป็นภรรยา เกรงข้าพเจ้าทง
 สองอยู่จึงอุบายเอาหญิงแซลให้เป็นภรรยา ข้าพเจ้าทงสอง
 ไม่รู้อุบายจึงยอมเป็นเชยพวกแซล ครั้นภายหลังก็ใช้ทหารให้
 จับข้าพเจ้าทงสองขังไว้ในคุกมืด ฝ่ายสุมาตองสองได้ฟังดัง
 นั้นก็โกรธเป็นกำลังจึงว่า นางลีเฮานมความผิดเป็นอันมาก
 พาและคินก็ไม่เข้าด้วยแล้ว จึงให้จดเอาถ้อยคำไว้ แล้ว
 เรียกท่านสิ้นเข้ามาว่า ท่านจงไปเกิดที่ตำบลเจียวกุ่นเป็นบุตร
 โจสงชื่อโจโจ ซ้อครตงเบงเตก เป็นมหาอุปราช ภายหลัง
 เป็นงุยอองอยู่เมืองฮูโต แบ่งแผ่นดินฮันกิ่งหนึ่ง เหตุท่าน
 มิได้คิดขบถ ต่อถึงบุตรท่านเป็นภรรยาจึงตงท่านเป็นบุตร
 เป็นการตอบแทน ฮันอองนั้นจึงไปเกิดในวงห่าน เป็น
 พระเจ้าเหียนเต้ แต่ในชาตินี้ให้มีความสุข ให้โจโจ

ช่มเหงอยู่เสมอเป็นนิจ เป็นการใช้ชาติซึ่งมิได้มีความเมตตา
 แก่ขุนนางทั้งปวง นางลีเสานนจึงไปเกิดที่บ้านแซ่หก เป็น
 มเหสีของพระเจ้าเหียนเต๋ ภายหลังให้โจโฉเอาผ้ารัดคอตาย
 แล้วฆ่าเสียสามชั่วโคตร เป็นการใช้ชาติซึ่งฆ่าห้านสนสาม
 ชั่วโคตรนั้น แล้วเรียกเสียวโหเข้ามาว่า ท่านจงไปเกิดเป็น
 เอียวสิวซ้อครุตึงแตกใจเป็นที่สมุหบาณชีของโจโฉ ภายหลัง
 ให้โจโฉฆ่าเสียเป็นการใช้ชาติ เรียกเซี่ยกองตู่เข้ามาว่า ท่าน
 จงไปเกิดที่ตำบลจ้วนซ้อลแปะเฉีย ภายหลังโจโฉเอาไป
 ใช้แล้วฆ่าเสียเป็นการใช้ชาติซึ่งกล่าวโทษห้านสน แล้วเรียก
 หยินโปเข้ามาว่าท่านจงไปเกิดที่เมืองกังกตังเป็นบุตรชุนเกียน
 ซ้อซุนกวน ซ้อครุตึงตองบอง ได้ครองราชสมบัติในเมือง
 กังกตัง มีเมืองโทเก้าหัวเมือง ๆ ตรีแปดสิบเอ็ดหัวเมือง เป็น
 การตอบแทนเมื่อชาติก่อนท่านได้ความลำบาก แล้วเรียก
 แพอวคเข้ามาแล้วว่าท่านจงไปเกิดที่ตำบลตกกุ่น ที่บ้านมี
 ต้นหม่อน เป็นบุตรเล่าเหงซ้อเล่าบซ้อครุตึงเฮียนแตก จง
 ตงตาวเป็นกษัตริย์เบนนทนนบถอแก่คนทั้งหลาย เป็นการตอบ
 แทนด้วยชาติก่อนท่านมิได้คิดคดทรยศต่อผู้ใด แล้วเรียกสิวกู
 เข้ามาว่า ท่านไม่ควรจะช่วยนางลีเสาท่าการทุจริต เปรียบ

เหมือนเอาบีกมาใส่ให้กับเสือ จงไปเกิดที่ตำบลสวนจวน
เป็นภรรยาเล่าอ่าน ภายหลังให้เล่าอ่านฆ่าเอาเนื้อมาต้มให้
เล่าปี่กินเป็นการใช้ชาติ

ฝ่ายแพรวอดจึงว่าท่านจัดการตั้งนักษัตรอยู่แล้ว
แต่ที่ว่าท่านจะให้ข้าพเจ้าไปเป็นเจ้าเมืองเสฉวนนั้น จะคิด
สู้รบกับเมืองก่งต้งเมืองฮูโตเห็นจะเหลือกำลังเป็นแน่แท้
สมาทองสองจึงว่า ท่านอย่าวิตกเลย แล้วเรียกยงเทียดเข้า
มาว่า ท่านก็เป็นคนฉลาดอาจจะรู้การล่วงหน้าได้จงไปเกิด
เป็นแซ่บงชอทองชอครุตงซุหงวนฉายาอาจารย์ฮองชูเป็นที่
ปรึกษาฝ่ายซ้ายของเล่าปี่แล้วไปตายที่ตำบลลกห่งโหเป็น
การใช้ชาติ แล้วเรียกฟ้าแจ้งเข้ามาว่าท่านก็มีสติปัญญาหาผู้
เปรียบโดยยาก จงไปเกิดที่เมืองลงเสียแซ่จุกัดชอเหลียง
ชอครุตงซงเบ้ง ฉายาอาจารย์ฮกหลง เป็นที่ปรึกษาฝ่ายขวา
ของเล่าปี่จนสิ้นชีวิตอย่าได้คิดทรยศต่อเจ้า เป็นการตอบแทน
แล้วเรียกตันเผงเข้ามาว่า ท่านจงไปเกิดเป็นจิวยชอครู
ตงคกงกน เป็นผู้สำเร็จราชการเมืองก่งต้ง ภายหลังต้องอุบาย
ของชงเบ้งอาเจียนเป็นโลหิตตายที่ตำบลปาจิ๋วเป็นการใช้ชาติ

แล้วเรียกงูจุกเข้ามาว่า ท่านจงไปเกิดเป็นแม่ช้อเจกช้อ
 ครุตั้งอวเสียงเป็นทหารเล่าปี ภายหลังให้ขงเบ้งมาเสียเป็น
 การใช้ชาติ แล้วเรียกฮวนโกยกเข้ามาว่า ท่านจงไปเกิดที่
 เมืองหวนเอียงช้อเตียวหุย ช้อครุตั้งเอ็กเต็ก ยังอินนั้นจงไป
 เกิดที่เมืองโอตงนั้น ช้อกวนอูช้อครุตั้งหนตอง ท่านทั้งสอง
 จงมีกำลังและฝีมือให้เข้มแข็งแล้วไปสาบานเป็นพี่น้องกับ
 เล่าปีทีสวณยโถเป็นการตอบแทน แต่แม่เฮกหลงหูซึ่งกระโดด
 หนีตายนั้น จงไปเกิดเป็นแม่เซกเทาสำหรับให้กวนอูทำศึก
 สงคราม แต่ช้อชาติก่อนได้ฆ่าพระเจ้าเง็กกับจูเอง ให้
 พระเจ้าเง็กไปเกิดเป็นแซลช้อบองนั้นช้อครุตั้งจูเบ้ง จูเอง
 ไปเกิดเป็นแซลกช้อซุน ช้อครุตั้งเบินเหียงน ท่านทั้งสอง
 จงเป็นทหารเอกอยู่เมืองกังกตง ฝ่ายช้อจ้งว่าทหารของ
 ข้าพเจ้าอีกสองคน จิวหลันหนึ่ง ฮวนฉ้อหนึ่งได้ติดตามจน
 ตายในกลางศึก ข้าพเจ้ายังมีความเสียกายอยู่ ขอให้้องจง
 ได้โปรดช่วยเถิด

สุมาตองสองจึงเรียกคนทั้งสองเข้ามาแล้วให้จิวหลัน
 ไปเกิดเป็นจิวฉอง ให้ฮวนฉ้อไปเกิดเป็นกวนเป้งเป็นทหาร

กวนอู กวนอู^๕นน^๗เป็น^๖ผู้^๘ม^๙ส^{๑๐}ต^{๑๑}ย^{๑๒} ถ้า^{๑๓}ส^{๑๔}น^{๑๕}ช^{๑๖}ว^{๑๗}ต^{๑๘}แล้ว^{๑๙}จ^{๒๐}ง^{๒๑}ไป^{๒๒}เป็น^{๒๓}เท^{๒๔}
 พาร^{๒๕}ก^{๒๖}ษ์^{๒๗} แล้ว^{๒๘}ร^{๒๙}เ^{๓๐}ย^{๓๑}ก^{๓๒}ห^{๓๓}า^{๓๔}ง^{๓๕}เบ^{๓๖}็^{๓๗}ก^{๓๘}เข้า^{๓๙}มา^{๔๐}ว่า^{๔๑} ท่าน^{๔๒}จ^{๔๓}ง^{๔๔}ไป^{๔๕}เก^{๔๖}ิ^{๔๗}ต^{๔๘}เป็น^{๔๙}
 ัง^{๕๐}น^{๕๑}เ^{๕๒}ล^{๕๓}ย^{๕๔}ง^{๕๕}เ^{๕๖}็^{๕๗}ต^{๕๘} ย^{๕๙}อง^{๖๐}ซ^{๖๑}น^{๖๒}น^{๖๓}จ^{๖๔}ง^{๖๕}ไป^{๖๖}เก^{๖๗}ิ^{๖๘}ต^{๖๙}เป็น^{๗๐}บ^{๗๑}ุ^{๗๒}น^{๗๓}ท^{๗๔}ิว^{๗๕} ภาย^{๗๖}หลัง^{๗๗}ให้^{๗๘}
 ก^{๗๙}ว^{๘๐}น^{๘๑}อ^{๘๒}ู^{๘๓}ฆ่า^{๘๔}เส^{๘๕}ย^{๘๖}น^{๘๗}น^{๘๘}ท^{๘๙}ง^{๙๐}ส^{๙๑}อง^{๙๒}ค^{๙๓}น^{๙๔}เป็น^{๙๕}ก^{๙๖}า^{๙๗}ร^{๙๘}ใ^{๙๙}้^{๑๐๐}ช^{๑๐๑}า^{๑๐๒}ติ^{๑๐๓} แล้ว^{๑๐๔}ร^{๑๐๕}เ^{๑๐๖}ย^{๑๐๗}ก^{๑๐๘}สิ^{๑๐๙}มา^{๑๑๐}
 ถ^{๑๑๑}อง^{๑๑๒}เข้า^{๑๑๓}มา^{๑๑๔}ว่า^{๑๑๕} ท่าน^{๑๑๖}จ^{๑๑๗}ง^{๑๑๘}ไป^{๑๑๙}เก^{๑๒๐}ิ^{๑๒๑}ต^{๑๒๒}เป็น^{๑๒๓}ล^{๑๒๔}ิ^{๑๒๕}ห^{๑๒๖}ย^{๑๒๗} เอ^{๑๒๘}ย^{๑๒๙}ว^{๑๓๐}ซ^{๑๓๑}ิน^{๑๓๒}ไป^{๑๓๓}เก^{๑๓๔}ิ^{๑๓๕}ต^{๑๓๖}เป็น^{๑๓๗}
 เบ^{๑๓๘}ย^{๑๓๙}น^{๑๔๐}ซ^{๑๔๑}ี^{๑๔๒} อ^{๑๔๓}อง^{๑๔๔}อ^{๑๔๕}ี^{๑๔๖}จ^{๑๔๗}ง^{๑๔๘}ไป^{๑๔๙}เก^{๑๕๐}ิ^{๑๕๑}ต^{๑๕๒}เป็น^{๑๕๓}อ^{๑๕๔}อง^{๑๕๕}เซ^{๑๕๖}ก^{๑๕๗} ล^{๑๕๘}ิ^{๑๕๙}เซ^{๑๖๐}ง^{๑๖๑}จ^{๑๖๒}ง^{๑๖๓}ไป^{๑๖๔}เก^{๑๖๕}ิ^{๑๖๖}ต^{๑๖๗}เป็น^{๑๖๘}
 ห^{๑๖๙}ัน^{๑๗๐}ฮ^{๑๗๑}ก^{๑๗๒} ฮ^{๑๗๓}า^{๑๗๔}ก^{๑๗๕}อง^{๑๗๖}จ^{๑๗๗}ง^{๑๗๘}ไป^{๑๗๙}เก^{๑๘๐}ิ^{๑๘๑}ต^{๑๘๒}เป็น^{๑๘๓}ข^{๑๘๔}ง^{๑๘๕}ช^{๑๘๖}ิว^{๑๘๗} อ^{๑๘๘}า^{๑๘๙}บ^{๑๙๐}ู^{๑๙๑}จ^{๑๙๒}ง^{๑๙๓}ไป^{๑๙๔}เก^{๑๙๕}ิ^{๑๙๖}ต^{๑๙๗}เป็น^{๑๙๘}จ^{๑๙๙}ิน^{๒๐๐}เต^{๒๐๑}ก^{๒๐๒}
 เม^{๒๐๓}ื่อ^{๒๐๔}ก^{๒๐๕}ว^{๒๐๖}น^{๒๐๗}อ^{๒๐๘}ู^{๒๐๙}ฆ่า^{๒๑๐}ม^{๒๑๑}ห^{๒๑๒}้า^{๒๑๓}ด^{๒๑๔}่าน^{๒๑๕} ไ^{๒๑๖}้^{๒๑๗}ด^{๒๑๘}่า^{๒๑๙}ท^{๒๒๐}ห^{๒๒๑}า^{๒๒๒}ร^{๒๒๓}ท^{๒๒๔}ง^{๒๒๕}ห^{๒๒๖}ก^{๒๒๗}เส^{๒๒๘}ย^{๒๒๙}เป็น^{๒๓๐}ก^{๒๓๑}า^{๒๓๒}ร^{๒๓๓}ใ^{๒๓๔}้^{๒๓๕}ช^{๒๓๖}า^{๒๓๗}ติ^{๒๓๘}
 เขา^{๒๓๙} แล้ว^{๒๔๐}ร^{๒๔๑}เ^{๒๔๒}ย^{๒๔๓}ก^{๒๔๔}เ^{๒๔๕}ท^{๒๔๖}ง^{๒๔๗}ก^{๒๔๘}อง^{๒๔๙}เข้า^{๒๕๐}มา^{๒๕๑}ว่า^{๒๕๒} ท่าน^{๒๕๓}จ^{๒๕๔}ง^{๒๕๕}ไป^{๒๕๖}เก^{๒๕๗}ิ^{๒๕๘}ต^{๒๕๙}ที่^{๒๖๐}ตำ^{๒๖๑}บ^{๒๖๒}ล^{๒๖๓}ไ^{๒๖๔}ห^{๒๖๕}ส^{๒๖๖}าน^{๒๖๗}
 น^{๒๖๘}น^{๒๖๙}ช^{๒๗๐}อ^{๒๗๑}อ^{๒๗๒}ก^{๒๗๓}ม^{๒๗๔}ช^{๒๗๕}อ^{๒๗๖}คร^{๒๗๗}ุ^{๒๗๘}ต^{๒๗๙}ง^{๒๘๐}บ^{๒๘๑}ุ^{๒๘๒}น^{๒๘๓}เจ^{๒๘๔}ก^{๒๘๕}ภาย^{๒๘๖}หลัง^{๒๘๗}ต^{๒๘๘}อง^{๒๘๙}น^{๒๙๐}า^{๒๙๑}ท^{๒๙๒}ว^{๒๙๓}ม^{๒๙๔} แล้ว^{๒๙๕}ก^{๒๙๖}ว^{๒๙๗}น^{๒๙๘}อ^{๒๙๙}
 จ^{๓๐๐}ับ^{๓๐๑}ไป^{๓๐๒}ข^{๓๐๓}ัง^{๓๐๔}ค^{๓๐๕}ุ^{๓๐๖}ก^{๓๐๗}ไ^{๓๐๘}ว^{๓๐๙}เป็น^{๓๑๐}ก^{๓๑๑}า^{๓๑๒}ร^{๓๑๓}ใ^{๓๑๔}้^{๓๑๕}ช^{๓๑๖}า^{๓๑๗}ติ^{๓๑๘} แล้ว^{๓๑๙}ร^{๓๒๐}เ^{๓๒๑}ย^{๓๒๒}ก^{๓๒๓}บ^{๓๒๔}ิน^{๓๒๕}จ^{๓๒๖}ู^{๓๒๗}เข้า^{๓๒๘}มา^{๓๒๙}ว่า^{๓๓๐}ท่าน^{๓๓๑}
 จ^{๓๓๒}ง^{๓๓๓}ไป^{๓๓๔}เก^{๓๓๕}ิ^{๓๓๖}ต^{๓๓๗}ที่^{๓๓๘}ตำ^{๓๓๙}บ^{๓๔๐}ล^{๓๔๑}ม^{๓๔๒}า^{๓๔๓}อ^{๓๔๔}ิน^{๓๔๕}ช^{๓๔๖}อ^{๓๔๗}เ^{๓๔๘}ย^{๓๔๙}ว^{๓๕๐}เ^{๓๕๑}ล^{๓๕๒}ย^{๓๕๓}ง^{๓๕๔} ช^{๓๕๕}อ^{๓๕๖}คร^{๓๕๗}ุ^{๓๕๘}ต^{๓๕๙}ง^{๓๖๐}บ^{๓๖๑}ุ^{๓๖๒}น^{๓๖๓}อ^{๓๖๔}ว^{๓๖๕}น^{๓๖๖}น^{๓๖๗}น^{๓๖๘}
 ภาย^{๓๖๙}หลัง^{๓๗๐}จ^{๓๗๑}อ^{๓๗๒}จ^{๓๗๓}อ^{๓๗๔}จ^{๓๗๕}ับ^{๓๗๖}ท่าน^{๓๗๗}ไป^{๓๗๘}ไ^{๓๗๙}้^{๓๘๐}ด^{๓๘๑}แล้ว^{๓๘๒}จะ^{๓๘๓}ฆ่า^{๓๘๔}ท่าน^{๓๘๕}เส^{๓๘๖}ย^{๓๘๗} ก^{๓๘๘}ว^{๓๘๙}น^{๓๙๐}อ^{๓๙๑}อ^{๓๙๒}ไ^{๓๙๓}ว^{๓๙๔}
 เป็น^{๓๙๕}ก^{๓๙๖}า^{๓๙๗}ร^{๓๙๘}ต^{๓๙๙}อ^{๔๐๐}บ^{๔๐๑}แ^{๔๐๒}ท^{๔๐๓}น^{๔๐๔} แล้ว^{๔๐๕}ร^{๔๐๖}เ^{๔๐๗}ย^{๔๐๘}ก^{๔๐๙}ก^{๔๑๐}ิ^{๔๑๑}ส^{๔๑๒}ิน^{๔๑๓}เข้า^{๔๑๔}มา^{๔๑๕}ท่าน^{๔๑๖}จ^{๔๑๗}ง^{๔๑๘}ไป^{๔๑๙}เก^{๔๒๐}ิ^{๔๒๑}ต^{๔๒๒}ที่^{๔๒๓}ตำ^{๔๒๔}บ^{๔๒๕}ล^{๔๒๖}
 เ^{๔๒๗}ล^{๔๒๘}ย^{๔๒๙}ว^{๔๓๐}ส^{๔๓๑}าน^{๔๓๒} ช^{๔๓๓}อ^{๔๓๔}เ^{๔๓๕}ย^{๔๓๖}ว^{๔๓๗}ย^{๔๓๘}ุ^{๔๓๙}น^{๔๔๐}ช^{๔๔๑}อ^{๔๔๒}คร^{๔๔๓}ุ^{๔๔๔}ต^{๔๔๕}ง^{๔๔๖}จ^{๔๔๗}ุ^{๔๔๘}ห^{๔๔๙}ง^{๔๕๐}เป็น^{๔๕๑}ท^{๔๕๒}ห^{๔๕๓}า^{๔๕๔}ร^{๔๕๕}เอ^{๔๕๖}ก^{๔๕๗}ที่^{๔๕๘}เม^{๔๕๙}ื่อ^{๔๖๐}ง^{๔๖๑}
 เ^{๔๖๒}ส^{๔๖๓}จ^{๔๖๔}ว^{๔๖๕}น^{๔๖๖}จะ^{๔๖๗}ย^{๔๖๘}ก^{๔๖๙}ทั^{๔๗๐}พ^{๔๗๑}ไป^{๔๗๒}ที่^{๔๗๓}ที่^{๔๗๔}ตำ^{๔๗๕}บ^{๔๗๖}ล^{๔๗๗}ไ^{๔๗๘}ด^{๔๗๙}ก็^{๔๘๐}มี^{๔๘๑}ช^{๔๘๒}ั^{๔๘๓}ย^{๔๘๔}ช^{๔๘๕}น^{๔๘๖}ะ^{๔๘๗}ทุ^{๔๘๘}ก^{๔๘๙}คร^{๔๙๐}ง^{๔๙๑} จะ^{๔๙๒}ต^{๔๙๓}าย^{๔๙๔}ก^{๔๙๕}
 โดย^{๔๙๖}ป^{๔๙๗}ก^{๔๙๘}ติ^{๔๙๙}เป็น^{๕๐๐}ก^{๕๐๑}า^{๕๐๒}ร^{๕๐๓}ต^{๕๐๔}อ^{๕๐๕}บ^{๕๐๖}แ^{๕๐๗}ท^{๕๐๘}น^{๕๐๙}เม^{๕๑๐}ื่อ^{๕๑๑}ช^{๕๑๒}า^{๕๑๓}ติ^{๕๑๔}ก^{๕๑๕}่อน^{๕๑๖}ท่าน^{๕๑๗}ไ^{๕๑๘}้^{๕๑๙}ร^{๕๒๐}ับ^{๕๒๑}ค^{๕๒๒}ว^{๕๒๓}า^{๕๒๔}ม^{๕๒๕}

ลำบากมาก แล้วเรียกเซกซีเข้ามาว่าท่านจงไปเป็นภรรยา
 หลวงเล่าปี ยูนันไปเกิดเป็นอาเต้าไต้ครองราชสมบัติเป็น
 สุขอยู่สี่สิบปีเศษ นางลิซังไปเกิดเป็นภรรยาหลวงชุนกวน
 ฮวนซันอ่องไปเกิดเป็นช้วนเหลียงแบ่งเอาแผ่นดินฮันมา
 ครอบครองส่วนหนึ่งเป็นการตอบแทน แล้วเรียกล่องโจ
 เข้ามาว่าท่านจงไปเกิดที่ตำบลโบลโบลเหลง ชื่อมาเฉียวชื่อครู
 ตังเผงซี กับพวกทหารซึ่งจมน้ำตายนั้นจงไปเกิดเป็นทหาร
 เมืองเสเหลียง ภายหลังที่ทัพโจโจแตกที่ตำบลด่านตงก้วน
 จนถึงแก่ตัดหนวด แลทงเสอเกราะเสียนนั้นเป็นการใช้ชาติ
 แล้วเรียกเตียนก่องเข้ามาว่าท่านจงไปเกิดเป็นโจรชื่อเตียว
 หงุนเที่ยวหากินแต่เวลากลางคืน ภายหลังฆ่าบิดาและครอบ
 ครว้ของโจโจเสียที่กลางทางเป็นการใช้ชาติ แล้วเรียก
 เล่าอวหนึ่ง เล่าไชยหนึ่ง แล้วว่าท่านจงไปเกิดในวงศ์ตระกูล
 ฮัน เล่าอวเป็นเล่าเบียวชื่อครูตงเกงเสง ครองเมืองเกงจิวตง
 ตัวเป็นเสงบหอ เล่าไชยนั้นเป็นเล่าเจียง ชื่อครูตงกุกหยกน
 ครองเมืองเสจวน มีเมืองชนสี่สิบเอ็ดหัวเมือง แล้วตั้งตัว
 เป็นจันบหอเป็นการตอบแทน แล้วจึงเรียกกลีสอกหนึ่ง ลิซาน

หนึ่ง ลิขัษหนึ่ง เข้ามาว่า ท่านเป็นคนทรยศต่อเจ้า จึงไป
 เกิดเบื่อนมาสำหรับให้คนทั้งหลายข้เป็นการใช้ชาติที่ใจชั่วนั้น
 ฝ่ายพวกทูตทรกทั้งหลายพร้อมกันก็เห็นชอบด้วย สุมาทอง-
 สองจึงเรียกนางเพ็ญวโธเข้ามาว่า ชาติก่อนท่านได้ให้อาหาร
 ห่านสินกินจึงไปเกิดเป็นบุตรสาวชั้วหยงชื่อตำชอครุตั้งนาง
 บุนก็ ภายหลังโจโฉไปพบเข้าแล้วให้ทองคำแก่ท่านพันตำลึง
 เป็นการตอบแทน ในขณะที่พนักงานผู้หนึ่งจึงบอกแก่
 สุมาทองสองว่า ขอใต้อ่องจงโปรดชำระความอีกข้อหนึ่งเกิด
 ทางเหลียงเป็นโจทก์ เจียงห้าหนึ่ง ทั้งอี่หนึ่ง สุมาทินหนึ่ง
 เป็นจำเลย สุมาทองสองจึงเรียกทางเหลียงเข้ามาว่า ท่าน
 ก็เป็นอาของฉ้อปาอ่องจึงไปเกิดเป็นเกียงอูย เจียงห้าไปเกิด
 เป็นจงโหยย ทั้งอี่ไปเกิดเป็นเตงงาย สุมาทินไปเกิดเป็นตงเต็ง
 ภายหลังตายด้วยฝีมือเกียงอูยทั้งสามคนเป็นการใช้ชาติ

ครั้นชำระราชการเสร็จแล้วก็พอไต่ยินเสียงไก่ขันเป็น
 เวลาเข้ามีด สุมาทองสองจึงลุกขึ้นจากที่วาระาชการ แล้วเอา
 กำทางสนขนเสนอพระยายม ๆ ก็สรรเสริญว่ามนุษย์ผู้หม่สติ
 บัญญาโดยแท้ ในขณะที่มีบิศาจผู้หนึ่งร้องด้วยเสียงอันดัง

ว่า ท่านจัดการตงนภยอมเป็นทศรเสริญทงสทศ กติของ
 ข้าพเจ้าขอหนึ่งบุตรประหารชีวิตบิดาขอท่านจงช่วยชำระให้
 ข้าพเจ้าด้วยเถิด สุมาตองสองจึงถามว่าบิดาจนคือผู้ใด บิดาจน
 จึงบอกว่าข้าพเจ้าชอลิปตออยู่ เป็นขุนนางที่บนสนหอหน้อย
 เมืองจีน สุมาตองสองจึงว่า เทวคาบัญญัติกำหนดให้ชำระ
 แต่ในเวลาคนหนึ่ง บิดนิกพันกำหนดเสียแล้ว เรารับชำระ
 ให้ไม่ได้ ฝ่ายพระยายมจึงว่าความเรื่องนี้ขอท่านจงโปรด
 ชำระให้สำเร็จด้วยเถิด สุมาตองสองจึงเรียกโจทก์แลเจ้าเลย
 เข้ามาพร้อมด้วยกัน แล้วลิปตอจึงให้การว่า เมื่ออิหยิน
 ไปเป็นตัวจ่านำอยู่เมืองเดียว ข้าพเจ้ามีความสงสารจึงยกจูก
 ซึ่งเป็นภรรยาของข้าพเจ้าให้เป็นภรรยาอิหยิน แต่นางนั้นมี
 ครรภ์ได้สองเดือน ไปอยู่กับอิหยินสิบเดือนจึงคลอดจูกแจ้ง
 แล้วอิหยินจึงสัญญาว่าถ้าช่วยคิดอุบายให้กลับไปเมืองจีน ได้
 จะแบ่งราชสมบัติให้กึ่งหนึ่ง ข้าพเจ้าจึงคิดอุบายพาอิหยิน
 กลับไปเมืองจีน อิหยินได้ครองราชสมบัติจึงตงข้าพเจ้าเป็น
 ขุนนางที่บนสนหอ ภายหลังอิหยินสนพระชนม์ จูเจ็งก็
 ครองราชสมบัติตงทวเป็นจีนซฮองเต ฝ่ายนางจูกมารดาจูกแจ้ง

ก็มีใจกำเริบในการประเวณี ข้าพเจ้าจึงให้เล้าไอเข้าไปปฏิบัติ
 ภายหลังจึ่งทราบความก็โกรธข้าพเจ้านัก จึงให้สุรายาพิษ
 ข้าพเจ้ากินจนสิ้นชีวิต ทำการตั้งนควรแล้วฤฯ ฝ่ายจึ่งได้
 ฟังดังนั้นก็มีได้ตอบประการใดหนึ่งหนึ่ง เล้าไอจึงให้การว่า
 ลิปดอຍได้ไปทำการประเวณีกับนางจูงของเธอ แล้วกลัวความ
 ผิดจะถึงตัวจริง จึงเอาข้าพเจ้ามาแปลงเป็นขันทีให้เข้าไป
 ปรนนิบัตินางจูงของเธอ ครั้นภายหลังพระเจ้าจันช้อองเต้
 ทราบความก็กริ้ว จึงให้ประหารชีวิตข้าพเจ้าเสียสามชั่วโคตร
 ขอท่านจงโปรดชำระให้ข้าพเจ้าตัวเกิด สุมาตองสองจึง
 เรียกลิปดอຍเข้ามาว่า ท่านมีคุณต่ออิหฺยีนเป็นอันมากจงไป
 เกิดเป็นลิโป้ ชื่อครุตงสองเสียน จงมีกำลังแลฝีมือให้เข้มแข็ง
 แล้วเรียกจึ่งเข้ามาว่า ท่านก็เป็นบุตรของลิปดอຍจงไป
 เกิดเป็นตงโต๊ะ ชื่อครุตงตองเอ็ง ภายหลังให้ลิโป้ผู้บุตร
 เลียงฆ่าเสียเป็นการใช้ชาติ เล้าไอนั้นจงไปเกิดเป็นองอ่อน
 ขุนนางที่ไตชูต่อฝ่ายกรมนาเป็นการตอบแทน นางจูกนิน
 ทำความชั่วจงไปเกิดเป็นบุตรทาส ให้องอ่อนเลียงเป็นบุตร
 ชื่อเตียวเสียนแล้วองอ่อนยกให้เป็นภรรยาลิโป้ ภายหลัง
 จึงยกให้กับตงโต๊ะ

ฝ่ายสุมาตองสองครน^๕ชำระราชการเสร็จแล้วจึงเฝ้า^๖เจ้า
 ตักสิน^๗สั่งให้พระยายม^๘ ๆ ก็นำ^๙ขนถวายเป็น^{๑๐}พระอิศวร^{๑๑} ๆ จึงรับ
 มาทอ^{๑๒}พระเนตรแล้ว^{๑๓}ตรัส^{๑๔}ชม^{๑๕}สุมาตอง^{๑๖}สองว่า^{๑๗} ความ^{๑๘}ถึง^{๑๙}สาม
 ร้อย^{๒๐}ปี^{๒๑}เศษ^{๒๒}แล้ว^{๒๓}ชำระ^{๒๔}คณ^{๒๕}หนึ่ง^{๒๖}ก็^{๒๗}สำเร็จ^{๒๘}โดย^{๒๙}ยุติ^{๓๐}ธรรม^{๓๑} สม^{๓๒}ควร^{๓๓}เป็น^{๓๔}
 ผู้^{๓๕}มี^{๓๖}สติ^{๓๗}ปัญญา^{๓๘}โดย^{๓๙}แท้^{๔๐} แต่^{๔๑}ชาติ^{๔๒}นี้^{๔๓}ยัง^{๔๔}ไม่มี^{๔๕}โอกาส^{๔๖} ชาติ^{๔๗}หน้า^{๔๘}จึง
 ไป^{๔๙}เกิด^{๕๐}เป็น^{๕๑}สุมา^{๕๒}อช^{๕๓}คร^{๕๔}ตุง^{๕๕}ตง^{๕๖}ตัก^{๕๗} ภาย^{๕๘}หลัง^{๕๙}รวบรวม^{๖๐}แผ่นดิน^{๖๑}
 สาม^{๖๒}ก๊ก^{๖๓} เปลี่ยน^{๖๔}นาม^{๖๕}เป็น^{๖๖}แผ่นดิน^{๖๗}จีน^{๖๘}สืบ^{๖๙}ตระกูล^{๗๐} ไป^{๗๑}ช่วย^{๗๒}บุตร^{๗๓}
 หลาน^{๗๔} แต่^{๗๕}ห่าน^{๗๖}สน^{๗๗}ซึ่ง^{๗๘}ไป^{๗๙}เกิด^{๘๐}เป็น^{๘๑}โจ^{๘๒}โจ^{๘๓}นั้น^{๘๔} ถึง^{๘๕}จะมี^{๘๖}บุตร^{๘๗}หลาน^{๘๘}
 ก็^{๘๙}ต้อง^{๙๐}ให้^{๙๑}แซ่^{๙๒}สุมา^{๙๓}ล้าง^{๙๔}ผลาญ^{๙๕} ตรี^{๙๖}ตัง^{๙๗}นั้น^{๙๘}แล้ว^{๙๙}จึง^{๑๐๐}มี^{๑๐๑}เทว^{๑๐๒}บัญชา^{๑๐๓}ให้^{๑๐๔}
 สุมา^{๑๐๕}ตอง^{๑๐๖}สอง^{๑๐๗}กลับ^{๑๐๘}ไป^{๑๐๙}เมือง^{๑๑๐}มนุษย์^{๑๑๑} ใน^{๑๑๒}ขณะ^{๑๑๓}นั้น^{๑๑๔}พระ^{๑๑๕}ยาย^{๑๑๖}ม^{๑๑๗}จึง^{๑๑๘}เชิญ^{๑๑๙}
 สุมา^{๑๒๐}ตอง^{๑๒๑}สอง^{๑๒๒}เสพ^{๑๒๓}สุรา^{๑๒๔}อยู่^{๑๒๕} สุมา^{๑๒๖}ตอง^{๑๒๗}สอง^{๑๒๘}ซัด^{๑๒๙}ไม่^{๑๓๐}ได้^{๑๓๑}กรับ^{๑๓๒}เอา^{๑๓๓}ถ้วย^{๑๓๔}
 สุรา^{๑๓๕}มาก^{๑๓๖}ิน^{๑๓๗}แล้ว^{๑๓๘}ลา^{๑๓๙}พระ^{๑๔๐}ยาย^{๑๔๑}ม^{๑๔๒} ๆ^{๑๔๓} ให้^{๑๔๔}ทูต^{๑๔๕}ใน^{๑๔๖}เมือง^{๑๔๗}นรก^{๑๔๘}ทั้ง^{๑๔๙}สอง^{๑๕๐}มา^{๑๕๑}ส่ง^{๑๕๒}
 ครน^{๑๕๓}ถึง^{๑๕๔}ก็^{๑๕๕}พอด^{๑๕๖}ตก^{๑๕๗}ใจ^{๑๕๘}ตน^{๑๕๙}จึง^{๑๖๐}รู้^{๑๖๑}ว่า^{๑๖๒}นิมิต^{๑๖๓}ฝัน^{๑๖๔} แล้ว^{๑๖๕}บอก^{๑๖๖}เล่า^{๑๖๗}ให้^{๑๖๘}คน
 ทง^{๑๖๙}หลาย^{๑๗๐}ฟัง^{๑๗๑} จึง^{๑๗๒}มี^{๑๗๓}ผู้^{๑๗๔}จด^{๑๗๕}หมาย^{๑๗๖}ถ้อย^{๑๗๗}ไว้^{๑๗๘}จน^{๑๗๙}ทุก^{๑๘๐}วัน^{๑๘๑}นี้^{๑๘๒} จะ^{๑๘๓}จริง^{๑๘๔}แล^{๑๘๕}แท้^{๑๘๖}ก็^{๑๘๗}
 อยู่^{๑๘๘}กับ^{๑๘๙}ผู้^{๑๙๐}กล่าว^{๑๙๑} เรื่อง^{๑๙๒}สาม^{๑๙๓}ก๊ก^{๑๙๔}อัน^{๑๙๕}จบ^{๑๙๖}แต่^{๑๙๗}เท่านั้น^{๑๙๘}

พิมพ์ที่ห้างหุ้นส่วนจำกัดโรงพิมพ์อักษรไทย เลขที่ 2 ซอยสุขา 2 ถนนเฟื่องนคร
นครหลวง ฯ โทร. 218405 นายถวัลย์ ปวิณวิวัฒน์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2515